

De Montessori-beweging in de praktijk. — „Van Geweld tot Recht". — Mussolini in de Noord-Afrikaansche koloniën. — Michiel de Ruyter's sterfdag. — Een voetbalwedstrijd op motorrijwielen. — De beschadiging aan de Maasbrug.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

DANORAMA

No. 43 (17) 13DE JAARGANG
28 April 1926

A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 17½ ct. Voor Week-
Nummer Abonnés 15 ct.
Per kwartaal f 1.95. Franco per post f 2.20

DE WINNERTENTONSTELLING TE AMSTERDAM

Zaterdag en Zondag l.l. werd in het gebouw der R. A. I. te Amsterdam de gecombineerde hondententoonstelling van de vereenigen „Nimrod" en „Cynophilia" gehouden. Er waren 1019 honden ingeschreven, het grootste aantal dat ooit werd bereikt. — Links: De kampioen van de Duitsche Herders. Midden: de Duitsche Herders in den ring. Rechts: De eerste-prijswinner van de St.-Bernardshonden.

De prijswinner van de Greyhounds.

De eerste-prijswinner in de afdeling Bloedhonden. — Van deze soort zijn slechts twee exemplaren in ons land aanwezig.

De Engelsche Setter, die den kampioensprijs verwierf.

Links: de kampioen van de Engelsche Buldoggen en rechts die der Pyrenee'sche Honden.

DE MONTESSORI-BEWEGING IN DE PRACTIJK

Al is de taak van de opvoedsters, te voorkomen, dat de kinderen onbeweeglijkheid als „goed”, bezigheid als „kwaad” beschouwen, zooals bij de ouderwetsche opvatting van tucht het geval pleegt te zijn; immers ons doel is het scheppen van tucht in werkzaamheid, in bezigheid en niet in onbeweeglijkheid, lijdzaamheid en gehoorzaamheid.

Deze uitspraak van Dr. Montessori omvat feitelijk de grond-idee van haar geheele opvoedingsstelsel.

De meeningen over de Montessori-methode zijn zeer verdeeld en die verdeeldheid berust — zooals dat meestal met nieuwe dingen het geval is — op onbekendheid.

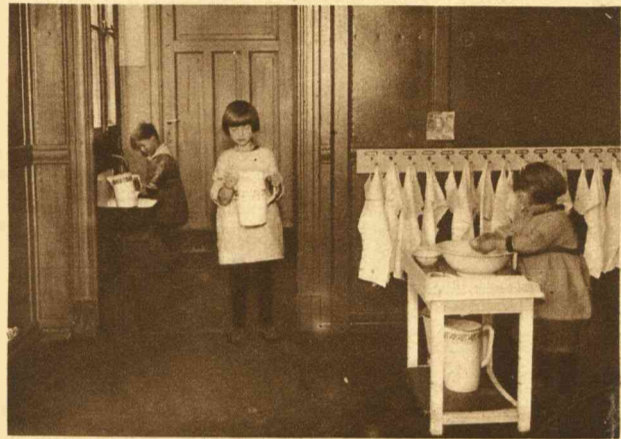
Hoe licht zijn we geneigd iets, waar we eigenlijk — behalve den naam — niets van afweten, te veroordeelen. En dan verbeelden we ons, dat we een oordeel vellen.

Maar hoe kunnen we veroordeelen, als we niet eens in staat zijn tot oordeelen?

Er schuilt iets oneerlijks in, een tegenstander af te maken zonder hem de gelegenheid te gunnen zich te rechtvaardigen.

Velen bezitten een alles omvattende oppervlakkigheid, die haren oorsprong vindt in gemakzucht.

Want nietwaar, het is immers zoo oneindig veel gemakkelijker om iets maar af te kammen, te verklaren „dat het

Ieder heeft zijn eigen handdoek. Een lage kraan, lage kleine waschtafeltjes met kleine kannen en kommen laten het vervelende handenwasschen meer op een prettig spelletje lijken, dan op een akeligen plicht.

wel weer niks zal zijn”, dan om zich tijd en moeite te gunnen hetgeen waar het om gaat grondig te bestudeeren en dan pas een oordeel uit te spreken.

Maar hoevelen onder ons zijn eerlijk genoeg om te verklaren: ik heb er geen oordeel over want ik weet er niets van af.

Wij zouden de beoordeelaars in drie groepen kunnen verdeelen: de eerlijken, als hierboven bedoeld, de gemakzuchtigen, die voor de leus maar iets zeggen zonder er iets van af te weten (en waarom moet dat „iets” dan bijna altijd iets onaardigs

Op een sigarenkistje zonder deksel of een eenvoudig houten raam leeren ze weven, wat eigenlijk hetzelfde is als... het ouderwetsche matjesvlechten.

en leelijks zijn?), en ten slotte de iets minder gemakzuchtigen, die, na zich vluchtig op de hoogte gesteld te hebben, een uit z'n verband gerukt onderdeel voor de geheele leer laten gelden en zodoende een groot onrecht begaan aan dengene, die de geestelijke vader is van die leer.

Dat een goede zaak door deze uit lauwheid voortspruitende houding veel tegenwerking kan ondervinden, beleven we helaas maar al te vaak.

De nieuwe toon, dien Dr. Montessori in de opvoedkunde bracht, zouden we kunnen vergelijken met een negatieven klank, waar tot dusver slechts positieve tonen gehoord werden.

Hoe het niet moet... zie, dat was iets geheel nieuws. Immers, tot dusver hadden zij, die op het gebied der kinderopvoeding iets te beweren hadden, ons immer voorgoed hoe we dit en dat en wat anders moesten doen, hoe we het moesten aanleggen om van onze kinderen flinke, degelijke gezonde menschen te maken. Maar niemand zei: „dat moet ge laten”.

Het was alles zeer positief — het was een vast afgebakende weg — een pad van sleur en gewoonte, waarlangs we gemoedelijk voort-sukkelden. We hadden één vaststaand schablo-

Liefde voor bloemen. Een echt grootmenschenwerkje!

nen-ideaal van goed en kwaad, waar het onze kinderen betrof, en we trachtten ieder naar beste weten en kunnen onze kinderen zooveel mogelijk daar nabij te brengen.

Lukte het niet of ten halve, dan lag het — natuurlijk — altijd aan de kinderen of aan de omstandigheden. (Is er ooit dankbaarder zondenboek uitgevonden dan juist de vage „omstandigheden”?)

Van ieder kind komt altijd wel iets terecht en gewoonlijk rekenen de ouders zich dat als speciale eigen verdienste aan: omdat zij hun kinderen volgens hun eigen idee zoo goed hebben opgevoed.

Zij hebben er, zooals dat heet, „van alles aan gedaan”. Maar... wat hebben zij gelaten voor hun kind? Is er dan een verdienste in, iets na te laten ter wille van onze kinderen? Ja zeker!

Het is oneindig moeilijker dan het actieve doen.

Een enkel voorbeeld ter illustratie:

Uw kleine meid is er trotsch op, dat zij zich alleen kan aankleeden. Het gaat vreeselijk langzaam en eigenlijk zit alles zoo'n beetje schots en scheef en ten slotte moet ge het toch gedeeltelijk overdoen.

Gij zijt voortvarend en druk, uw huishouden eischt al

uw aandacht, ge hebt weinig bediening, gij zijt er op gesteld, dat alles naar den eisch gebeurt...

Gij ziet uw kind staan treuzelen, onhandig wriemelen de kleine vinger-tjes: gij neemt haar het werk uit de handen. Natuurlijk nietwaar — daar kunt ge niet op wachten, verbeeld je... gij moet opschieten... „kom maar hier zus, ziezód, dat is in een ommezientje klaar...”

Wat hebt ge nagedaan?

Hebt ge uw kind geholpen? Welneen!

Integendeel... gij hebt uw ongeduld getoond, gij

hebt u niet weten te beheerschen, gij hebt ingegrepen voor uw eigen gemak, daar waar gij het kind alleen had moeten laten begaan...

Ieder mag zijn eigen bezigheid kiezen. Ieder heeft een afgebakend terrein, een tafel of vloermatje.

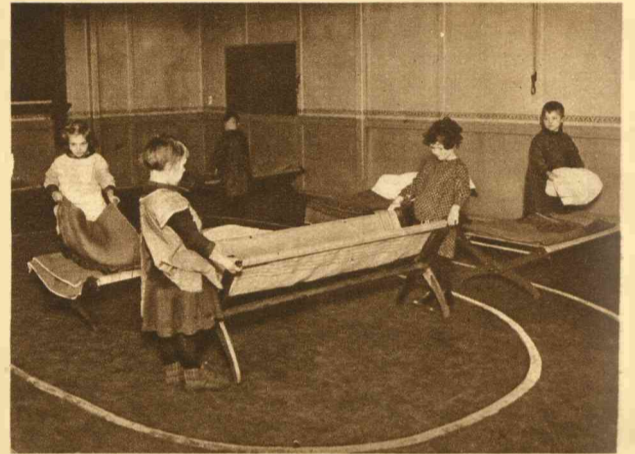
Dit is maar een enkel voorbeeld, doch hoe ontstellend vaak nemen we onze kinderen niet alles uit de hand, omdat we vergeten, dat het niet om het voleindigde product of om de volbrachte werkzaamheid gaat, doch om de opvoedende kracht, die er schuilt in het zelf-verrichten van de handeling.

Er wordt wel eens beweerd, dat dezelfde strooming zich — ongeveer — tegelijkertijd doet gevoelen in de meest verschillende takken van wetenschap en kunst, en wanneer wij een terugblik op de historie werpen, komen we ook tot diezelfde conclusie.

Zoo zouden wij een vergelijking willen trekken tusschen de geneeskunde en de opvoedkunde.

De homoeopathische geneeswijze, een vinding der latere jaren (eigenlijk mogen wij niet spreken van uitvindingen, doch slechts van een terugvinden der oude wijsheid), vertoont vele punten van overeenkomst met de nieuwere richting in de opvoedkunde. Immers: homoeopathie leert, dat — in tegenstelling met vroeger, toen men een plaatselijken ziekte-toestand door onderdrukking van het proces genas — men thans door het gezonde deel van het organisme krachtiger te maken, zooveel anti-stoffen kan voortbrengen, dat het ziekte-proces tot staan wordt gebracht: twee manieren om één doel te bereiken.

Wat zien we nu geheel analoog bij de opvoedkunde? Werd vroeger al wat niet precies met het vastgestelde en voor-Allen-geldende ideaal van „zoet zijn” overeenkwam, boudweg als „stoutheid” gekwalificeerd en door straf en tuchtiging onderdrukt, thans tracht men door het van binnen uit

Zelf bedden opmaken.

sterker maken der kinder-persoonlijkheid de uitingen van zogenaamde stoutheid (die meestal aan heel andere oorzaken zijn toe te schrijven) te voorkomen. En voorkomen is ten allen tijde beter geweest dan genezen. Wij zien aanstonds, dat deze nieuwe methode het kwaad in den wortel aantast en zich niet vergenoegt met de — vaak onbegrepen — uitingen uitbarstingen te onderdrukken-zondermeer, doch deze uitingen als secundair gevolg beschouwt van een persoonlijk aanleg en drang, die leiding behoeven.

Leiding geven is moeilijk... veel moeilijker dan een bot ingrijpen, omdat hij, die leiding wil geven, een volledig begrip dient te hebben van wat het beste is voor den persoon, die de leiding behoeft, in casu het kind. Het spreekt vanzelf, dat we dus onze kinderen moeten kennen en ten einde dit te bereiken moeten we onvermoeid speuren en zoeken en peilen, wikken en wegen, om dan met ons hart en geweten te rade te gaan wat voor het kind het beste is en niet: het gemakkelijkst voor ons. Zie, dit is wel heel, heel iets anders dan het ouderwetsche opvoedsysteem, dat gebaseerd was op twee geboden: „je mag niet” en „je moet”. Daarbij werd het kind iets opgedrongen, dat het onvoorwaardelijk moest aannemen al kwam zijn kleine wezen — misschien onbewust — hiertegen in opstand. Laat uw kind zelf uitvinden — laat hem zelf probeeren — laat uw kind met rust! roept Dr. Montessori ons toe.

Het is juist deze zogenaamde „vrijheid”, die aan de heele beweging veel kwaad heeft gedaan. En dat is — helaas — maar al te begrijpelijk.

Want nimmer is de idee „vrijheid” zoo miskend als in onze dagen. Het begrip vrij-

heid is — laten we maar zeggen „door de omstandigheden”! — zoodanig vertroebeld en verward geraakt met begrippen die al heel weinig te maken hebben met ware vrijheid, dat voor velen het idee „kinderen in vrijheid opvoeden” synoniem is met: een bandeloozen troep — een vrijgevochten bende zonder orde en tucht. Maar er zijn gelukkig nog mensen, die weten, dat ware zielevrijheid het hoogste goed is en dat wij onzen kinderen geen kostbaarder erfgoed kunnen nalaten. Indien gij een doos vóór u hebt staan, dan kunt gij er onmogelijk iets uit tevoorschijn halen wat er niet in is.

Dat is duidelijk, nietwaar?

Welnu, waarom verwachten we dan zoo dikwijls, dat uit een kind iets anders zal groeien dan datgene, waartoe zijn aanleg hem of haar in staat stelt?

Wij zouden het begrip opvoeden kunnen samenvatten in deze formule: opvoeden is trachten het beste te maken van het voorhanden zijnde materiaal. Hieruit volgt onmiddellijk, dat wij ons materiaal grondig dieneen te maken en de beste weg hiertoe is: het opmerkzaam gade te slaan en niet voortdurend ongewenscht in te grijpen.

Wanneer wij een muziekdooz of een grammophon laten afdraaien en we steken telkens den vinger tusschen het raderwerk — hoe kunnen we dan de muziek beoordeelen?

De ontwikkeling der zintuigen, die Montessori „de poorten van het verstand” noemt, houdt gelijken tred met de ontwikkeling van het intellect.

Hierop is bij de Montessori-opvoeding een gansche reeks oefeningen gebaseerd, op juiste aanwending van den bewegingsdrang bij jonge kinderen gepaard aan waarnemingservaringen, die bestaan in een reeks oefeningen van het praktische leven: poetsen, boenen, bordjes wasschen, afstoffen e.d. Dit zijn geenszins „zoo maar” spelletjes om de kinderen zoet bezig te houden.

Ons bestek is hier te kort om een volledig overzicht te geven van de verschillende wijzen waarop Dr. Montessori tot haar — aan de ontwikkeling der kinderpsyche aangepaste — leermiddelen kwam.

De verschillende leermiddelen zijn er op gericht, ieder zintuig afzonderlijk te oefenen en de noodige prikkels te verschaffen tot scherping van het waarnemingsvermogen. Zoo ontstonden: de knooprekken tot ontwikkeling der vingerspijzen, de doos met de lapjes zijde, mousseline, katoen, linnen, serge en fluweel, de 10 houten kubussen van verschillende afmeting, de letters en cijfers van schuurpapier, de doozen met olfjes zijde in verschillende kleuren e.a.

Wij kunnen niet allemaal onze kinderen naar een Montessori-school zenden en ook kan het zijn, dat de kinderen te groot zijn voor dit voorbereidend onderwijs.

Maar één ding kunnen wij wel allemaal — hoe klein of hoe groot onze kinderen ook zijn — en hoe verschillend ook de omstandigheden zijn waarin wij leven, en dat is: eerbied hebben voor de individualiteit van onze kinderen.

Dr. Ritter zegt ergens in zijn Pædagogische Fragmenten: „Van alle bezittingen van den mensch is zijn individualiteit de edelste.”

Wanneer wij eenmaal zoover zijn, dat wij de tekortkomingen van onze kinderen niet beschouwen als verzet tegen het over hen gestelde gezag, doch ze leeren zien als uitingen van karaktermoeligheden, dan zullen wij ons in staat gevoelen door ernstige en welbegrepen leiding de persoonlijkheid van onze kinderen geleidelijk op een hooger plan te brengen en eerst dan zullen wij het recht hebben te zeggen dat we alles voor onze kinderen zijn geweest.

Eerst dan zullen wij de les begrepen hebben, die Dr. Montessori aan de hedendaagsche ouders te geven had en waarvan een volgend geslacht de rijpe vruchten zal plukken.

ZIJN KANS

Zijn collega's-kantoorbedienden noemden hem „de baby”.

Echter niet zonder een zweem van werkelijk medelijden. Want ze wisten wel, dat Dick Sant eigenlijk geen schlemiel was, maar dat-ie geen kans kreeg, om zich van zijn goede zijde te laten zien. Want de ouwe, zijn patroon, weigerde hardnekkig hem een kans te geven. Mijnheer Meyer overblufte hem, zooals-ie iedereen overblufte, zelfs minder

Voor een bakkerswinkel in Stamboul (Turkije).

Het ezeltje staat geduldig te wachten, terwijl de jongen de eigenaardig gevormde brooden, die hij in de omgeving van de stad zal gaan verkoopen, in de houten bakken laadt.

aantrekkelijke en gevoelige ondergeschikten dan Dick.

Willy Meyer, als het eenige kind van haar vader, stelde meer dan een oppervlakkig belang in zijn zaken, die, om een afgezaagden term te gebruiken, zich over de heele wereld uitstrekten. Want de firma Meyer leverde alles, van vijf-duizend schrijfmachines af, tot een baal wol toe. Willy kwam heel vaak op het kantoor, en nooit kon ze Dick over zijn boeken gebogen zien zitten, of ze voelde iets als medelijden met den stillen, bleeken jongen in zich opkomen.

Spoedig had ze uitgevischt, dat hij pas vierentwintig was, en later kwam ze nog te weten, dat hij geen enkele kennis in de stad had, dat hij op eenvoudige kamers woonde, dat hij zenuwachtig, precies, vreeselijk bang om zijn betrekking te verliezen, en te droog en eenzelvig was, om vrienden te

slechts een paar keer gezien had, had hij het al te pakken. Het zat hem tot over zijn ooren, en de speedo-meter van zijn hart wees tusschen de negentig en honderd! Het was dan ook niet langer uit te houden voor den armen jongen, en op een mooien avond in de lente — het geschikte jaargetijde — bekende hij hoeveel hij van d'r hield.

De maan scheen, er zong een nachtegaal, en er was een zachte koelte, die de geuren van de bloemen uit den tuin, welke zich rond de villa waarin mijnheer Meyer woonde uitstreekte, op zijn adem ronddroeg. Met een trammetje was Dick naar buiten gegaan, en toen was hij de laan ingelopen, die slechts door een lage heg van den tuin van mijnheer Meyer gescheiden was. Hier, in deze gebenedijde omgeving, waar „zij” ademde, kon hij ongestoord zijn droomen droomen.

Dat was ten minste zijn plan geweest. Want hij kon natuurlijk niet weten, dat dezelfde roep van de Lente ook Willy in den tuin had gelokt, toen haar vader voor een vergadering naar de stad was gegaan. En dat zij vlak tegenover elkaar zouden komen te staan, in het zingende nachtegaal ergens in een boom, en de geurende bloemen om hen heen, dat . . . wel, dat zou hem zelfs in zijn droomen te mooi geschenen hebben om waar te kunnen zijn.

Willy zei: „O!”

Dick nam zijn hoed af, werd beurtelings bleek en vuurrood en zei . . . niets.

„Wat is er?” vroeg Willy, die weer medelijden met hem kreeg. „Is er iets niet goed op 't kantoor?”

„Niet goed?” herhaalde Dick, terwijl hij haar, als wilde hij zich op stel en sprong in haar oogen verdrinken, aankeek, „niet goed? Het is vreeselijk, ontzettend niet-goed!”

„Wat is er dan?”

„Een van de lui is verliefd geworden op een meisje! Er is geen hoop. Geen sprankje van de schaduw van hoop. Hij wil haar met alle geweld trouwen!”

„Hoe . . . hoe tragisch! Maar ik vind het eigenlijk niet de moeite waard om het mij expres te komen vertellen.”

„Dat lijkt maar zoo. Want het is wel degelijk de moeite waard, omdat ik „een van de lui” ben, en jij het meisje . . . zooals je eigenlijk van het begin af aan al hebt begrepen.”

De laatste zin was een technische fout. Maar het was toch wel waar. Zij had het begrepen. En ze begreep ook, dat ze nu boos behoorde te zijn, en dat ze hem met enkele korte, smalende woorden behoorde heen te sturen, met geen enkele zekerheid dan de hopeloosheid om zijn liefde beantwoord te zien.

Maar het was lente, en de maan en de nachtegaal en de bloemen maakten het moeilijk om kort en smalend te zijn. En daarenboven: ze hield van hem, ofschoon ze het zichzelf nog niet eens durfde bekennen. En daarom volstond ze met te mompelen: „Het spijt me erg . . . maar het kan niet.”

„Je bent toch niet verloofd met iemand anders?”

Zij schudde haar hoofd.

„En je hebt geen hekel aan me?”

Zij schudde weer haar hoofd. Je hoofd schudde is het gemakkelijkst wat je doen kunt, als iemand naar je kijkt op de manier, als Dick Sant het op dit oogenblik deed.

„Dan is er nog hoop!”

„Werkelijk niet. Ik ben pas negentien. Je zoudt vaders toestemming moeten zien te krijgen. En wat denk je wel, dat hij zou zeggen, als je het hem vroeg?”

„Dat weet ik niet, en dat behoeft ik ook niet te weten,” zei Dick resoluut.

„Dat is zijn zaak. Maar ik kan wel

gauw genoeg weten, wat-ie zegt.”

„Luister naar een goeden raad,” zei Willy, „en doe geen domme dingen. Er is al eens meer zoiets gebeurd, dat er iemand was, die met me wilde trouwen. Die hadden met vader niets uit te staan, en tóch heeft hij hun zóó geantwoord,

Zie vervolg op pag. 8

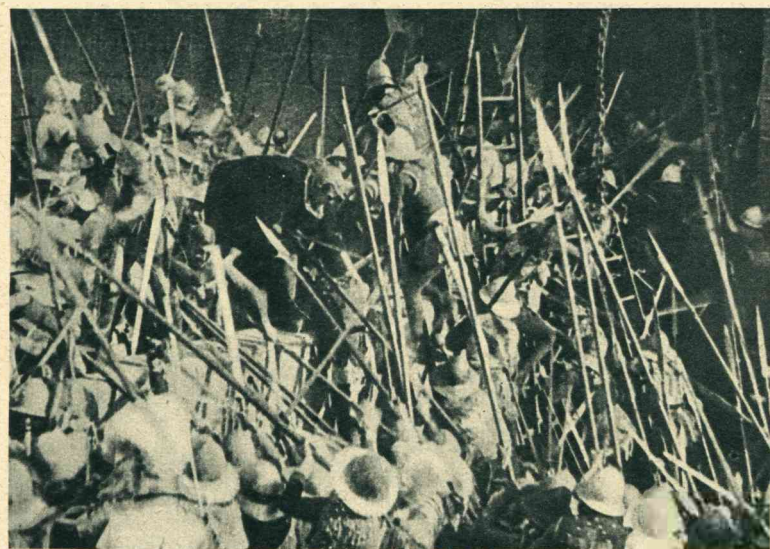
Lente in den polder te Nieuwersluis.

maken. Hij was zoo absoluut verschillend van alle andere jonge mannen, die ze kende, dat ze het gevoel, dat ze hem helpen moest, niet onderdrukken kon. En hoe zou ze hem beter hebben kunnen helpen, dan door te maken, dat hij van haar ging houden?

Dick Sant ging van Willy houden. Reeds toen hij haar

VAN GEWELD TOT RECHT, EEN WARE GESCHIEDENIS IN FILM.

De Vereniging voor Volkenbond en Vrede, het centrale lichaam in ons land, dat de belangen van en de propaganda voor den Volkenbond behartigt, en de invloeden van den oorlog, voorzover noodig, bestrijdt, heeft het terecht nuttig geoordeeld

De oorlog in de Middeleeuwen.

om de film in haar arbeid te betrekken. Met medewerking van den bekwaam kunstenaar, die er in Willy Mullens op filmgebied schuilt, heeft zij een film samengesteld, die onder den titel: *Van Geweld tot Recht*, een ware geschiedenis geeft van wat de samenleving tusschen de volkeren tot dusver heeft doen zien.

Want tot dusver was de oorlog een veel voorkomend en als normaal aanvaard verschijnsel. Men ziet in beeld den oorlog in den ouden tijd, gevoerd met alle voor de hand liggende middelen; men ziet den overwinnaar in de hem toejuichende stad zijn intrede doen. En men ziet, dat ten slotte, toen in 1914 de oorlog uitbrak, weinig nog veranderd was in den menschelijken geest, ook al werd de oorlog op andere wijze en met andere middelen gevoerd. Integendeel, men ziet hoe gruwelijk deze oorlog was; hoe hij steeds grooter gebied omsloot; hoe het oorlogvoerend gedeelte van de wereld zwart, droevig zwart wordt op de kaart. Het resultaat van dien oorlog? Lange, onafzienbare rijen van kruisen op oorlogskerkhoven geven op deze vraag het antwoord. De nabestaanden trekken er rond, zoeken naar den hun zoo geliefden naam; een moeder met haar zoonje zoekt er naar vaders stoffelijk overschot; voor zijn graf knielend, drukt zij haar jongen tegen zich aan: „Ik zal jou niet opvoeden voor den oorlog... jij zult strijden voor een andere wereld... den vrede.”

Maar heeft de oorlog steeds gewoed tusschen de volkeren, in hen heeft het verlangen naar vrede niet minder sterk gesproken. Het beeld van Hugo Grotius, dat voor ons opdoemt, vormt er het bewijs van, dat reeds eeuwen geleden de beginselen en het bestaan van het volkenrecht werden erkend. In den oorlog werd, mede dank zij den arbeid van den Nederlandschen Anti-Oorlog Raad, de roep om een organisatie tegen den oorlog sterker. Paus Benedictus XV, voortgaande op den weg zijner verheven voorgangers, spoorde in zijn 1 Augustus-1917-boodschap tot vrede aan. Eindelijk vooral dank zij Wilson's ingrijpen, ontstond de Volkenbond, zetelend te Genève. Wilson wordt ons getoond, sprekend tot de menigte over zijn beroemd veertiende punt. En Genève gaat aan

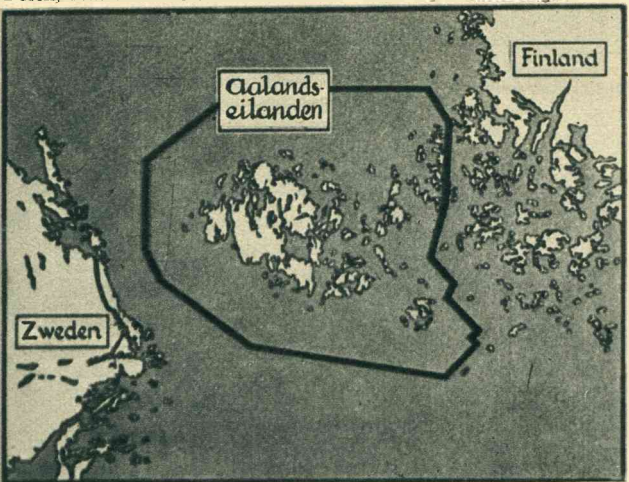
ons oog voorbij, het Meer, de stad, de Quai du Mont Blanc, thans Quai Wilson, waar zich aan het einde het Palais des Nations, vroeger Hôtel National, verheft, dat den Volkenbond en zijn secretariaat herbergt.

Eens per jaar komt te Genève de Assemblée van alle leden van den Volkenbond tezamen. Tenminste viermalen per jaar vergadert de Raad, van welks betekenis de laatst gehouden beraadslagingen een meer wesprenkend dan gelukkig getuigenis hebben afgelegd. Het werk wordt verricht door 't Secretariaat met aan het hoofd Sir Eric Drummond, den secretaris-generaal, onder wien ook alle bijzondere organisaties, commissiën e.d. staan.

Wij zien den Raad aan het werk, behandelend wereldbelangen in een rustige, slechts door zakelijke motieven geïnspireerde vergadering. Wij zien de Assemblée samen, de redenaars aan het woord, het publiek, dicht samengepakt op de tribunes, met toejuichingen niet karig.

Maar vooral zien wij het werk van den Volkenbond aan ons voorbijtrekken. Het politieke werk aller-eerst. Want, gelijk de wenschen in vroeger dagen naar vrede uitgingen, zoo is het hoofddoel van den Volkenbond; voorkomen en vermijden van oorlogen. Geschillen tusschen de leden van den Volkenbond worden beslecht, hetzij door rechtspraak of arbitrage, hetzij door minnelijke schikkingen in den Raad. Het Hof zien wij te 's-Gravenhage bijeen; de rechters, elite van de juridische wereld, allen gekleed in hun deftige toga's. Den Raad zien wij samen ter bespreking van die tal van aangelegenheden, in den loop der jaren reeds aan zijn

oordeel onderworpen. Voor het eerst bij het geschil over de Aalands-eilanden, die Zweden en Finland elkander betwistten. Later in geschillen, die de Balkanstaten onderling en met de nabuurlanden; die Engeland en Frankrijk, Hongarije en Roemenië, Duitschland en Polen, Italië en Griekenland verdeeld hielden, en laatstelijk in het

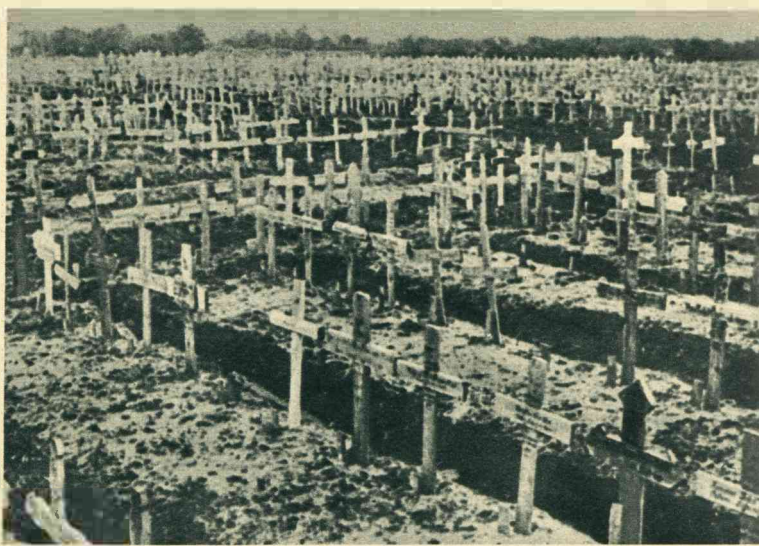
De Aalands-eilanden, die Zweden en Finland elkaar betwistten.

zoo dreigend uitzieende Grieksch-Bulgaarsche grensgeschil, dat dank zij het energiek ingrijpen van den Raad spoedig werd beslecht. Symbolieke pijlen verbinden de landen, die een vredelievende, beslechting zochten, met Genève, en brengen duidelijk de betekenis van het reeds verrichte werk naar voren.

Secundair, van mindere betekenis dus, wordt het overig werk van den Volkenbond geheeten. Maar het is niet secundair, omdat het leidt tot versterking van de internationale samenleving. De Volkenbond bestuurt: zoowel het Saargebied als Danzig, waar thans een Nederlander namens den Bond Hooge Commissaris is. De Volkenbond ziet toe: op de Minderheden, die, zoo vóór als na den oorlog, bestonden in verschillende landen, en die thans in den Volkenbond een helper in den nood vinden. De Volkenbond organiseert: in zijn organisaties voor den arbeid, voor verkeer, voor hygiëne, voor intellectuele samenwerking en voor financieel-economisch werk; organiseert teneinde conflicten preventief te voorkomen. De Volkenbond ten slotte beheerscht: het stelsel der mandaten; nieuwe instelling, uit het Volkenbondsverdrag voortvloeiende. Die mandaatlanden, welker gebieden anders ongetwijfeld zouden zijn ingedeeld bij een der overwinnende landen, vormen thans groepen op zichzelf, ten aanzien van welks bestuur ieder der aangestelde mandatarissen verantwoordelijk is aan den Volkenbond.

In breede en bonte rij trekt aldus het Volkenbondswerk aan het oog voorbij. Maar de Volkenbond is zwak nog, naar buiten en naar binnen. Naar buiten, omdat nog steeds belangrijke Staten niet tot hem behooren als daar zijn Duitschland, Amerika en Rusland. Naar binnen, omdat, krach-

tens de geldende bepalingen van het Grondverdrag, een gewettigde oorlog nog mogelijk is. Het Protocol van 1924 is begonnen om deze leemte te herstellen; den aanvalsoorlog, op het voetspoor van Grotius, tot internationale misdaad te verklaren. Maar het Protocol werd niet algemeen aanvaard; te Locarno werd een eerste regionaal uitvloeisel ervan tot stand gebracht. Wij zien de samenwerking in Locarno; de ondertekening der tractaten te Londen op 1 December 1925. En wij zien reeds voorspeld wat nog geen werkelijkheid kon worden: de toetreding van Duitschland tot den Volkenbond, doch weldra werke-

De eeuwige stilte na den strijd.

lijkheid worden zal. Vooral dan, wanneer begrepen wordt de betekenis van de vermaning, dat de Volkenbond den steun behoeft van de openbare meening en van het tot elken toeschouwer rechtstreeks gerichte woord: „Die openbare meening zijt gij, toeschouwer.” Die openbare meening is in verenigingen voor den Volkenbond in verschillende landen georganiseerd: in Nederland in de genoemde Vereniging voor Volkenbond en Vrede. Engeland heeft een vereniging met ruim een half miljoen leden en 2.000 plaatselijke afdelingen; Nederland telt enkele duizenden leden en slechts enkele tientallen afdelingen. Dat moet veranderen, en dat zal, gelijk de film het voorspelt, veranderen. Wanneer iedereen maar doet wat zijn plicht is, hem door deze film duidelijk gemaakt: toetreden tot het lidmaatschap der Vereniging in eigen land.

Het ware verhaal in drie tafereelen, dat de film vertoont, speelt zich af in een klein gezin. Grootvader vertelt, aan de hand van het oorlogs- en vredesboek, wat wij hier op de film zien afspeelen, en hij brengt zijn zoon tot de overtuiging, dat het minste wat hij doen kan, maar dan ook doen moet, is teekenen voor dat lidmaatschap. Hij geeft een voorbeeld voor den toeschouwer, dat een goed voorbeeld mag heeten. Voor wie niet weet tot welken plaatselijken secretaris zich eventueel te wenden, is het voldoende te weten, dat bij het algemeen secretariaat een ieder, onverschillig uit welke straat, zich kan opgeven, en dat dit is gevestigd: Jan van Nassaustraat 93, Den Haag.

De film van Volkenbond en Vrede heeft, waar zij vertoond werd, succes en instemming geoogst. Ook te Genève, waar zij aan de samengekomen vertegenwoordigers van Volkenbondsverenigingen uit de verschillende landen werd te zien gegeven. Moge zij op haar ongetwijfeld langdurige reis door Nederland gelijk succes oogsten en medewerken tot de versterking van de gedachten en beginselen van den Volkenbond!

Den Haag	Gouda
Nieuw-Amsterdam	Purmerend
Lelidam	Gorinchem
Groningen	Enkhuizen
Amsterdam	Amersfoort
Rotterdam	Zwolle
Middelburg	Schiedam
Utrecht	Leeuwarden
Deventer	Tilburg
N. Amsterdam	Dordrecht
Enschede	Sneek
Zeist	Goes
Abbekerk	Coevorden
Lochem	Heereveen
Arnhem	Marlingen

Nederland, met de dertig steden waar afdelingen van den Volkenbond zijn.

Zuid-Afrika	Bulgarije	Finland	Italië	Polen	Turkije
Duitschland	Canada	Frankrijk	Japan	Portugal	Servië
Argentinië	China	Engeland	Letland	Roemenië	Ukraine
Armenië	Denemarken	Griekenland	Lithauen	Rusland	
Australië	Spanje	Haiti	Noorwegen	Zweden	
Oostenrijk	Estland	Hongarije	N. Zeeland	Zwitserland	
België	Amerika	Ierland	Nederland	Tsj. Slow.	

Wa! werkelijkheid moet worden: Wereldkaart, met alle landen v. d. Volkenbond.

Schaken.

PROBLEEM No. 75 (tweezet).
Auteur: J. Kovacs te Boedapest.
le prijs toernooi „Upsala Schaakclub”.

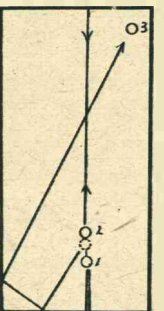
Zwart 8 stukken

Wit 9 stukken

Oplossing Probleem 72 (M. Feigl):
1. Ld5, dreigt; 2. Dc4 en 3. Te3 mat.
1. —, T8 a4; 2. De8, Te4;
3. Dh5 mat.
1. —, T1 a4; 2. Dc1, Te4;
3. Dh1 mat.
1. —, Lh2; 2. Ph2:†, Kg3;
3. Tg4 mat.
1. —, Pc2; 2. Te5†, Kg4;
3. Lf3 mat.
1. —, Pc3; 2. Pd4 mat; enz.
Correspondentie-adres:
J. Verstoep Jzn., Poortlandlaan 40, Delft.
Let a.u.b. op adresverandering!

Biljarten.

De gestippelde bal op bijgaand diagram is de stootbal, die met vlakke queue en zeer krachtig met rechts effect op 2 gestooten is en draaiende op dezelfde plek blijft liggen omdat hij in de horizontale hartlijn getroffen werd, zoodat noch trekken noch doorschieten volgde. Bal 2 loopt naar den bovensten korten band en vandaar in dezelfde lijn terug om weer in botsing te komen met den altijd nog maar draaienden stootbal en dezen terug te werpen op den korten benedenband, waarna de carambole volgt zoodals de tekening weergeeft.
De ontwerper van dezen stoot was Jacob Schaefer, de vader van den tegenwoordigen wereld-kampioen professionals.
Ook professor Dröst, van wien in voorgaande rubrieken reeds eenige merkwaardige stooten gereleveerd werden, en vooral ook Koopman, de kampioen van Nederland drie banden, hebben het voor dit genre stooten noodige opmerkelijke en zeer aparte talent.

Biljarter.

Dammen.

Een bloemtezing uit het internationale damleven.
L. Prijs, Antwerpen.

No. 98.

In deze stelling van den heer Prijs, oud kampioen van Nederland, thans te Antwerpen woonachtig en aldaar in de damvereniging: „Franke — de Wilde” weer veel van zich doen sprekend, kan wit zijn tegenstander verlokken tot een bitter nasmaakje heeft! Wit speelt daartoe 29—24, zwart laat zich verlokken tot 28—32, wit 37×38, zwart 14—20, wit 25×5, zwart 13—19, wit 5×23!!; zwart 18×49 en wit 27×7. Zwart moet nu 4 stukken slaan 49×43, wit 48×39 en zwart moet minstens een stuk verliezen, het beste nog door 8—12 en 7×18, ten einde het damhalen van wit te beletten!
Een leerzaam stukje!

Geo.

Van Heinde en Verre

De deelnemers aan het internationaal Juweliers Congres te Amsterdam, gekiekt bij gelegenheid van de officieele ontvangst ten Stadhuize.

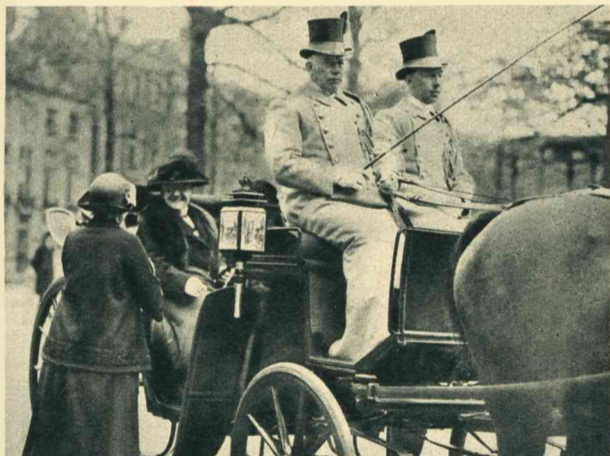
Een nieuwe Kerk te Hoofddorp

De vorige week Dinsdag legde de heer P. A. Colijn, burgemeester van Boskoop, den eersten steen van de nieuwe kerk te Haarlemmermeer-Oostzijde, gemeente Hoofddorp.

Demonstraties met een valscherf te Soesterberg

Te Soesterberg werden de vorige week door den parachutist luitenant Ford demonstraties gegeven met het Irving Air-chute valscherf. Links een foto, direct genomen nadat Ford de machine van luitenant Versteeg had verlaten. Rechts: behouden geland. Luitenant Ford (x) temidden van de soldaten, die hem hebben opgewacht.

De Emmabloem-collecte te 's-Gravenhage

H.M. de Koningin-Moeder koopt een naar Haar genoemd bloempje van de Vereeniging tot bestrijding der Tuberculose. — Zooals bekend is, heeft H.M. zich gedurende de jaren van Haar regentschap sterk voor de tuberculose-bestrijding geïnteresseerd.

De nieuwe reddingsboot voor Lemmer,

de „Jhr. Rutgers van Rozenburg”. Ze zal de oude houten reddingsloep vervangen en is voor het reddingswezen in de buurt van Lemmer van het grootste belang.

„De deftige straat”

Woensdag 21 April werd door het gezelschap Verkade en Verbeek in den Stadsschouwburg te Amsterdam de première gegeven van „De Deftige Straat”. — Slotscène uit het 2de bedrijf. V.l.n.r.: Nel Knoop, Liesbet Sanders, Dora Walland (de drie juifertjes uit de deftige straat), Mevr. Ran. Beeckman, Dirk Verbeek en Vera Bondam.

Mussolini in de Noord-Afrikaansche koloniën

De plechtige intocht van den Duce (↑) in Garian. — Men merke op, dat ook de inboorlingen links op de foto Mussolini den fascistengroet brengen.

Het wapenfeest van den Koninklijken Officiers-Schermbond

te 's-Gravenhage. — Een groep der deelnemers, poseerend voor onzen fotograaf. (1) Luitenant-kolonel Bakker, voorzitter, (2) Kapitein de Jongh, onder-voorzitter.

dat ze nooit weer onder zijn oogen durfden komen. Jij bent bij vader in betrekking, dus je kunt wel nagaan, wat hij met jou doet!"

"Ik begrijp het. Hij ontslaat me," zei Dick, terwijl hij nadenkend naar de punten van zijn schoenen keek. En toen, na een poosje, vroeg hij: „Wat denk je dan, dan het beste is?"

"Dat je naar huis en naar bed gaat, en niet meer aan me denkt. Ik heb je alleen maar willen waarschuwen."

Dick zuchtte. „Ik geloof, dat je gelijk hebt. Dag!" Hij nam zijn hoed af en wilde weggaan.

"Dag!" zei Willy, en ze mompelde er nog iets achteraan.

"Wat zeg je?" vroeg Dick. „Niets!"

„Maar je zei toch iets? Ik hørde het!"

„Ik zei „baby". Ik had dat natuurlijk niet moeten doen. Het is vreeselijk onbehoorlijk van me. Maar zoo noemen ze je op kantoor. Je moet niet zoo . . . zoo weèk zijn. Je laat jezelf niet gelden. Je geeft vader en niemand anders een kans om te laten zien, wat er eigenlijk in je zit. Toon toch eens, dat je hersens en een ruggegraat hebt. Als je dat niet doet, zul je nooit hoogerop komen."

Dick's antwoord was heel onverwacht. Hij nam haar handje

vuurrood, hij nam zijn sigaar uit zijn mond en haalde een diepen teug adem.

„Zei — ze dat?"

„Niet woordelijk, maar toch zoo ongeveer!"

minuut of tien leidde. Wat-ie deed, toen hij was uitgesproken, wil ik u nog wel even zeggen: hij gaf Dick een week salaris en zijn congé.

„Ik wou, mijnheer," zei Dick, toen hij naar de deur retireerde, „dat u uw houding kon herzien."

„Ga d'r uit!" donderde mijnheer Meyer. Dick Sant ging eruit, en mijnheer Meyer leunde achterover in zijn bureaustool, snakkend naar lucht. Ondertusschen dacht hij er over na, wat voor een raar soort menschen er tegenwoordig toch op de wereld rondtippelen. Het slaan van de klok op den schoorsteenmantel deed hem opeens beseffen, dat het tijd was, om de firma Hagen op te bellen, over de levering van duizend kisten zeep. Om zeven uur kon hij ze treffen, en hij moest er vlug bij zijn, want hij wist, dat er kapers op de kust waren. Hij nam den hoorn van het toestel. De dames aan de telefoon konden uit ondervinding meespreken over het humeur van mijnheer Meyer, zoodat hij zelden lang behoefde te wachten. Maar vandaag hoorde hij niet met een lief stemmetje: „Welk nummer, mijn-

heer?" Hij liet den haak geërgerd op en neer dansen, en nog gebeurde er niets. Ten slotte kwakte hij den hoorn weer op het toestel, en drukte op de electrische schel aan zijn bureau. Maar geen „tr-r-r" deed zich hooren.

MOOI WEER

Gejoel langs hier, gejoel aldaar
Van vogels, die vertellen.

Spreeuwen, merels, een musschenschaar!
Zijn 't paartjes, vrijgezellen?

Het is een leven van belang!
Ik hoor er lustig fluiten . . .
't Is één geroep, getier, gezang,
Gesjilp van jonge spruiten.

En wat een drukte bij de goot,
Gewemel in de zonne,

Waar in het vurig stralenrood
De aubade was begonnen.

Ginds zitten liefjes bij elkaar
In heimlijke gesprekken,
En weldra zit er menig paar
Vol lust te trekkebekken.

En op de pannen hoog en laag,
Is 't al aan 't tikkeflooiën!
Och! 't Weer is ook zoo mooi vandaag!
Wiens hart zou niet omdooien?
Rosa Corthauts.

„En nu heb je er mij over gesproken! Wil je weten, wat ik van de heele geschiedenis denk, onbeschaamde rekel, schaapskop, ezel, imbecile? Dat zal ik je zeggen . . ."

Wat mijnheer Meyer zei, behoef ik hier niet te herhalen. Hij had zeven jaar op zee gevaren, en hij had dien ganschen tijd de welverdiende reputatie gehad, dat niemand hem in krachttermen kon overtreffen. U begrijpt dus wel zoo'n beetje, hoe de conversatie luidde, die hij zoo ongeveer een

MICHEL DE RUYTER'S STERFDAG

Allegorische uitbeelding van de droefenis welke in Holland, Zeeland en West-Friesland heerschte bij den dood van de Ruyter.

Het huis in de Nieuwstraat te Vlissingen, waar de Ruyter den 24sten Maart 1607 het levenslicht aanschouwde.

Den 29sten April a.s. is het 250 jaar geleden, dat Michiel Adriaanszoon de Ruyter, de populaire vlootvoogd uit de zeventiende eeuw, overleed, ten gevolge van een verwonding opgedaan in den slag bij Sicilië (22 Maart 1676). — Portret van de Ruyter, naar een oude Fransche gravure.

in de zijne, bracht het aan zijn lippen en drukte er een langen kus op. Toen zwaaide hij met zijn hoed en ging weg, zonder meer om te kijken.

Willy keerde langzaam in huis terug. Er was een bloesje op haar wangen gekomen, en ze wreef voorzichtig den rug van haar rechterhand, alsof ze voelen wilde waar de kus zat en ze bang was, hem er af te wrijven.

Het was kwart voor zevenen. Alle bedienden, behalve een, waren naar huis. Mijnheer Meyer, die een drukken dag achter den rug had, was nog in zijn privé-kantoor. Hij had geschetterd, gebruld door de telefoon en standjes uitgedeeld; hij had zich met succes weten terug te trekken uit een ongelukkige speculatie, en ten slotte had hij de onderhandelingen over de levering van zestigduizend kilo teer tot een goed einde gebracht.

Een kloppje op de deur van zijn kantoor haalde hem uit zijn zakelijke overpeinzingen. „Ja!"

Dick Sant kwam binnen. „Goedenavond, mijnheer!" zei hij.

„'n Avond! Wat wil je?" bromde mijnheer Meyer, op zijn sigaar bijtend.

„Ik wilde U iets vragen . . ."

„Als het iets in verband met je salaris is, dan . . ."

„Dat is het niet!"

„Wat is het dan?"

„Il wilde u vertellen, dat ik, na uw dochter verscheidene keeren te hebben ontmoet, van haar ben gaan houden!"

„W-w-wat?"

„Ik wil niet zeggen, dat ze op het oogenblik ook reeds van mij houdt," ging Dick verder, „maar toen ik er haar gisterenavond over sprak, zei ze, dat ik maar eens met u moest spreken."

Mijnheer Meyer zijn gezicht werd

De overbrenging van het stoffelijk overschot van Michiel Adriaanszoon de Ruyter naar de Nieuwe Kerk te Amsterdam, op 18 Maart 1677.

De aderen op zijn voorhoofd zwollen en werden als kabeltouwen zoo dik. Zijn kleine oogjes schitterden gevaarlijk. Hij liep met zware stappen naar de deur, en trok aan den knop. Hij hield ze in zijn hand.

Hij duwde ze weer in het gat, en draaide ze woedend om. Maar de deur bleef gesloten. Hij liet den knop den knop, en bonkte woedend met zijn vuist op het paneel. Dat onderging de bestraffing met filosofische gelatenheid. En antwoord kwam er niet.

Mijnheer Meyer hield op met bonken en overdacht de situatie. Er was iets niet in den haak. Een ongeluk kan plaats hebben, en twee ongelukken desnoods ook nog, hoewel er dan gewoonlijk reeds een verdacht tintje aan is, maar drie zijn boven de maat. Dan moet er opzet bij zijn.

Hij ging naar het raam en keek naar buiten. Hij zag neer op een verlaten, met kisten en vaten gevulde binnenplaats. Zelfs als had hij geschreëuwd, dan nóg zou niemand hem gehoord hebben, om de eenvoudige reden, dat er niemand was. Toen richtte hij zijn blikken naar de deur. Ja, als hij zichzelf kon optillen en met zijn volle gewicht er tegenaan kwakken, misschien dat er dan iets zou kraken, maar of het de deur zou zijn, bleef zeer de vraag.

Hij stond nog na te denken wat-ie doen zou, toen hij op de gang een vreemd geluid hoorde. Het leek wel, alsof er een muis aan de deur zat te knagen. Hij richtte zijn oogen strak op de plek van waar het zonderlinge geluid kwam, en zag plotseling een metalen punt verschijnen, die vlug ronddraaide. Toen begreep hij.

„Ben jij dat, Sant?" vroeg hij met zijn stentorstem. „Doe direct de deur

open, wi! je? De een of andere gek heeft iets aan den knop gedaan."

Er verscheen een oog voor het in de deur geboorde gat.

„Geeft u de voorkeur aan één of aan twee gaten?" vroeg Sant.

„Loop naar de hel met je gaten! Ik wil eruit! Wat betekent die onzin?"

„Er zijn een paar dingen, die ik rustig met u wilde bespreken, mijnheer Meyer, en ik zag geen kans het op een andere manier te doen..."

„Dan ben jij dus die onbeschaamde rekel, die me hier heeft opgesloten?"

„Eh... ja!"

„En de elektrische schel?"

„Eh... ja!"

„En de telefoon?"

„Eh... ja!"

Voor de tweede maal dien avond sloofde mijnheer Meyer zich uit, om te zeggen wat hij van Dick Sant dacht. Zoo mogelijk was zijn woordenkeus nog rijker en overvloediger dan den eersten keer, maar het maakte niets geen indruk op Dick.

Nadat mijnheer Meyer zweeg, was er een kort oogenblik van stilte. Toen sprak Dick Sant, kalm, zakelijk:

„Als uw toekomstige schoonzoon, mijnheer..."

Mijnheer Meyer slikte een leelijk woord weg, en balde zijn vuist tegen het oog, dat door het gat in de deur zichtbaar was.

„Ik heb toch al gezegd, wat ik van je denk, niet?"

„Zoo ongeveer wel, geloof ik."

„Dan zeg ik je nu, dat als je niet maakt, dat de deur binnen vijf minuten open is, ik ze met een stoel zal opengooien

De Belgische schaakkampioen Colle,

die den eersten prijs behaalde in den schaakvierkamp, ter gelegenheid van het jubileum der Amsterdamsche Schaakclub. De strijd ging tusschen Dr. Tartakower, Euwe, Jumbo en Colle.

jaar geweest, en u heeft mij in dien tijd zoo gekoeionneerd, dat ik mijn ziel niet eens meer van mezelf durf noemen, en ik bijna was vergeten, dat ik per slot van rekening toch

een man ben. Al noemen ze me hier ook de baby! En nu is de baby heusch een man geworden. Er is niemand anders in het heele gebouw, en ik zal de hoofdkraan van het elektrische licht omdraaien, en dan kun je den nacht in donker doorbrengen, zonder souper, tot morgenochtend negen uur."

„Onzin. Ze komen natuurlijk van thuis kijken waar ik blijf."

„Ik denk het niet. Ik heb zoo juist naar uw huis getelefoneerd, dat u vannacht niet zou thuishkomen."

Mijnheer Meyer

uite een nieuwe serie verwenschingen in de richting van het oog.

„Als ik hier wegga, zal ik de frima Hagen opbellen, en ze zeggen, dat u er niet aan denkt, ze die zeep te leveren,

dat ze maar naar een ander moeten gaan..."

„Dat is chantage. Gewoonweg chantage!"

„Goedenavond, mijnheer Meyer."

„Hè, hoor eens! Laten we eens aannemen, dat ik je nu permissie geef, om mijn dochter te vragen, hoe weet je dan, dat ik mijn woord zal houden?"

„Dat riskeer ik!"

„Maar stel je eens voor, dat ze niet van jou houdt?"

„Dat riskeer ik ook!"

„Doe de deur open, dan..."

Een sleutel draaide knarsend rond in het slot...

„Een handige jongen, die Sant," zei mijnheer Meyer des avonds tegen zijn dochter, na het diner. Zijn oogen waren onafgewend op het gloeiende gedeelte van zijn sigaar gericht.

„Een handige jongen toch wel!"

„Werkelijk?" vroeg zijn dochter naïef. „Hoe bedoelt u dat?"

„O, in verband met een ongelukje, weet je, waardoor ik mijn kantoor niet verlaten kon vandaag. In dien tusschentijd heeft hij, heelemaal uit eigen idee handelend, de firma Hagen opgebeld..."

„Ja, ik herinner me, over die zeep, niet?"

„Juist. Nu, en hij heeft die zaak heelemaal tot een goed einde gebracht. Werkelijk een handig stukje werk, want er waren kapers op de kust, wien het wat waard zou zijn geweest, als ze ons die order hadden kunnen afnemen."

„Ik heb altijd wel gedacht, dat die Sant een handige jongen was, als hij maar een kans kreeg."

„Ja, dat heb je wel eens gezegd, dat is zoo. Ik denk, dat ik hem eens zal meebrengen morgenavond om te eten hier."

En protestdemonstratie van vrouwen.

De vorige week hielden ongeveer dertigduizend vrouwen uit alle deelen van Engeland te Londen een protestdemonstratie tegen stakingen en uitsluitingen in het algemeen. — Een korps Schotsche doedelzakspelers, onder wie twee vrouwen, liep in den stoet mee.

en je zal overleveren aan den eersten den besten agent dien ik zie."

„Heel goed, zooals u wilt!"

De vijf minuten waren om.

„Hé!" riep mijnheer Meyer.

„Wat wenscht u, mijnheer?"

„Doe je de deur open of niet?"

„U weet de voorwaarden, mijnheer!"

Een zware kantoorstoel kwam tegen de deur terecht. De deur verwikte of verwoog niet, en het eenige resultaat was een kapotte poot aan den stoel. Een tweede poging om zich op die manier een doortocht te banen, leverde een tweeden gebroken poot op.

„Als u zoo doorgaat, mijnheer, houdt u op het laatst geen stoel meer over om op te zitten."

Mijnheer Meyer's antwoord was de opoffering van een anderen en even breekbaren stoel.

„Goedenavond, mijnheer," zei Dick Sant. „Het is heusch erg interessant geweest, maar..."

„Doe je de deur open of niet?"

„Waarom zou ik het doen? Luister eens, mijnheer Meyer! Ik ben hier nu langer dan een

Voetbal op motorrijwielen.

Te Egham (Engeland) werd onlangs een voetbalwedstrijd gespeeld, waarbij de eiftallen op motorrijwielen gezeten waren. — Een opwindend oogenblik in den zonderlingen wedstrijd.

„Is dat niet wat plotseling?"

„Ik heb het plan allang in mijn hoofd gehad. Maar als je iets tegen hem hebt, dan..."

„O, heelemaal niet."

Mijnheer Meyer zag, hoe de oogen van zijn dochter schitterden. En verbeeldde hij het zich, of was het zoo, blòsde ze? Ze zag er heusch aardig uit, zoo, en hij kon zich best begripen, dat Dick Sant...

Als hij een gedachtenlezer was geweest, dan zou hij waarschijnlijk nu een eigenaardig gevoel in zijn hersens gekregen hebben, want Willy dacht bij zichzelf: „Hij heeft het gedaan... omdat hij van me houdt. Ze noemden hem de baby, maar hij heeft laten zien, wat hij waard is... omdat hij van me houdt... En ik ben blij... blijer dan ik nog ooit van mijn leven geweest ben... omdat ik van hem houd!"

Eéne goede moeder is meer waard, dan honderd schoolmeesters. In het huisgezin is zij de magneet voor aller harten en de poolster voor aller oogen.

De deugt behoeft geweer, noch boogh, noch pijl, noch wachter.

SCHILDERACHTIG AMSTERDAM. - EEN BUIÏGE DAG.

(„De Baarsjes")

VERMOEDENS VAN MISDAAD

door JERMYN MARCH

Geautoriseerde vertaling uit het Engelsch

39)

ze was ongetwijfeld geboren in waanzin, deze vreeselijke daad. Toch was er een berekening bij, die den angst van haar hart nog vergrootte. Zij schudde het flink van zich af. Als hij haar met opzet hier hield in onzekerheid, dan zou zij aan hem toegeven als zij toonde, dat zij bang was; het zou haar toch niet beter te stude komen, als zij deelnam aan het schouwspel, dat haar onoverkomelijk boven het hoofd hing.

Ze had niets meer te vreezen, dan op zijn ergst een onverkwikkelijke scène, zeide zij tot zichzelf met een vastberadenheid, geboren uit 'n groote vrees. Zelfs Danvers, hoe gewetenloos hij ook mocht zijn, zou niet kunnen verwachten, dat hij haar tegen haar wil zou kunnen gevangen houden voor een onafzienbaren tijd, zoo dicht bij huis en bij haar vrienden. Ze veronderstelde, dat hij bang was geweest, dat zij bij toeval vernemen zou, dat Blake niet meer in de hut was; en in dat geval zou zij — zijn zwakke gezondheidstoestand kennend, — ongetwijfeld de gevolgtrekking gemaakt hebben, dat hij dood was. Het was waarschijnlijk, dat hij daarom alles op één kaart gezet had. Hij had haar hierheen gebracht, waar zij niet gestoord zouden kunnen worden, om alles eens uit te praten; in dat geval rekenend op de kracht van een beweegreden, die zij over het hoofd gezien had.

Er was geen twijfel mogelijk, dat hij nog steeds Mrs. Carmichael zou willen compromitteren, door haar verbintenis met den doode te openbaren; of was hij van plan haar te overbluffen, door haar te doen gelooven, dat hij haar hier kon houden, tot zij zou toestemmen om hem te trouwen?

Gekweld door die vreeselijke gedachte, stond zij op en ijsberde rusteloos door de kamer. Wat verbond de Sandersons aan hem — geld of vrees? Ze wist bijna zeker, dat de vrouw een weerbarstig werktuig was. Zou het niet mogelijk zijn, haar om te koopen? Ze had het bankbiljet van vijf pond geweigerd, maar zou zij iets waarlijks groots kunnen weigeren — als den emerald-ring, dien Helen droeg? Hij vertegenwoordigde een groote som gelds, die enorme rijkdommen moest beteekenen voor zoo'n vrouw.

Met deze gedachte ging zij weer naar de deur, luid roepend en met haar voet een roffel tegen de planken slaand. Ze riep verscheidene keeren, maar er kwam geen antwoord. Ze stond koortsachtig te wachten in de stilte en toen kwam weer een stroom van gedachten haar kwellen. Waarom had Danvers haar hier gelaten onder het voorwendsel, dat haar vader sliep? Waarom had hij niet dadelijk open kaart met haar gespeeld? Was hij werkelijk teruggeslagen naar Ashwynne? Als dat zoo was, zou hij nu terug hebben kunnen zijn. Ze keek even op het kleine gouden pols-horloge, en zag dat het ver over zevenen was.

Ze riep weer, wanhopig, en eindelijk hoorde ze geluid op de trap; de treden kraakten. De stappen gingen langzaam naar boven . . . Goede Hemel! *Waarom* was die vrouw zoo langzaam . . . ?

De stappen kwamen door de andere kamer; de grendel knarste en de deur ging open. Instinctmatig trad zij terug, en de woorden, die zij zoo graag had willen zeggen, bestierven haar op de lippen. Danvers stond voor haar, den nauwen doorgang blokkeerend.

Zijn eerste woorden waren gewoon en banaal-vormelijk, zoodat zij zich begon af te vragen of ze gek was, dan wel of ze droomde.

„Het spijt me, dat U in dit ellendige hok hebt moeten wachten. Het is de schuld van Mrs. Sanderson; zij is aansprakelijk.”

„Ze heeft me opgesloten,” zeide Helen een beetje buiten adem; „wilt U haar als 't U blijft vragen, waarom zij dat gedaan heeft?”

Haar heldere stem trilde van plotseling opgekomen woede; ze was niet meer bang van hem. „Was het op Uw bevel?”

„Zeker niet,” zeide hij glimlachend, maar hij bewoog zich niet uit de deuropening. „Ik zou liever zelf alles een beetje minder kwetsend hebben uitgelegd. Ik had niet gedacht, dat U uit de keuken zou weggaan, voor ik terugkwam.”

„Neen! U schijnt er niet aan gedacht te hebben, dat

ik naar boven zou gaan en zelf zou gaan kijken dat” — haar stem trilde even — „dat mijn vader . . . hier niet meer is.”

„Hij is meer dan een week geleden gestorven,” zeide Danvers, koel en kortaf, haar nauwkeurig opnemend terwijl hij sprak.

Zij maakte geen opmerking — ze vertrok geen spier; haar vaste blik verried slechts verontwaardigde minachting. Zij had dit dus reeds geraden? Zooveel te beter. „Dit was zijn kamer.” Hij trad terzijde. „De Sandersons sliepen beneden, in de keuken. Zouden we niet beter hier kunnen uitpraten?”

„Ik heb U slechts één ding te zeggen,” zeide zij ijskoud, toen zij langs hem heen ging in de andere kamer, en bemerkte dat, terwijl zij dat deed, hij een beweging maakte, waardoor hij zich plaatste tusschen haar en de deur, die naar de trap leidde. „U hebt me hier gebracht door me een leugen te vertellen en U hebt een onzinnige en onnuttige daad daarmee gedaan. U hoeft niet te denken, dat verdere leugens me ook maar in 't minst zullen beïnvloeden, of dat andere dreige-

En pakkende foto van een gevaarlijk werk.

Op een van de zeventig meter hooge torens van de „Posthoornkerk” aan den Haarlemmerdijk te Amsterdam, moesten een nieuwe haan en bliksem-afleider geplaatst worden. Onze foto geeft een uitstekenden inrûk van de hoogte, waarop dit werk werd verricht. Ze werd genomen van het kruis van den anderen toren, die ernaast staat, en eveneens zeventig meter hoog is.

menten me zullen bang maken, nu mijn vader niet meer leeft en van uw genade afhangt.”

Hij knikte nuchter, doodkalm.

„Volkomen juist,” zeide hij. „De tijd voor leugens en dreigementen is voorbij, ik heb je gezegd, dat mijn geduld niet eeuwig is. Je hebt alles bijzonder goed begrepen; maar één belangrijk punt heb je over het hoofd gezien. Je hebt me zoo juist gezegd, dat je vader niet meer, zooals je verkoos te zeggen, van mijn genade afhangt. Maar mag ik je even duidelijk maken dat jij,” — een heesche toon beëindigde zijn half-spottend relaas — „dat jij aan mij overgeleverd bent.”

Zij hief het hoofd toornig op.

„Ik ben geen kind meer, dat U me met dergelijken onzin bang kunt maken,” zeide zij. Haar goudbruine oogen zagen minachtend onder hoog-opgetrokken wenkbrauwen op hem neer. „Wat U ook doet, vader kan het niet meer doen lijden. Toen hij nog leefde, was het wat anders, maar nu is er geen schande of minachting meer, waar ik niet liever aan blootgesteld zou willen worden, dan U te trouwen! Zelfs niet terwille van mijn moeder zou ik Uw stilzwijgen tegen zulk een prijs willen afkopen. Zij zou dat ook niet wenschen. Is dat duidelijk genoeg?”

Hij antwoordde niet. In de harde oogen, waarmee hij haar aankeek, kwam de blik, dien zij gevreesd had — een verslindende, ontheiligende glans, die haar van boven tot onder in vuur scheen te zetten, en die haar kleeren deed verschrompelen tot een afschuwelijke doorzichtigheid. Hij had nu echter een nieuw element in zich; een blik van macht, van gloeienden triomf. Hij glimlachte, maar zweeg, en Helen sprak weer haastig, vechtend tegen een plotseling verlamd gevoel van hulpeloosheid.

„Hoe lang denkt U, dat U me hier zult kunnen houden?” vroeg ze; haar stem klonk vast.

„Geloof me, het lag niet in mijn bedoeling, je hier

langer dan een uur te houden,” zeide hij. Hij trad een stap nader en zij hield zich slechts met groote moeite op haar zelfde plaats, bewogen door het instinct, dat verbiedt terug te deinzen voor een gevaarlijk dier. „Toen ik daarnet terug ging naar huis, had ik een telegram verwacht van de Ariadne om me te melden, dat het jacht uit Leymouth vandaan onderweg was. Het was daar gisteren binnengeloopen. Ongelukkigerwijze is het nog niet vertrokken; het telegram, dat ik vond, meldde me, dat er moeilijkheden waren met de machine, en dat ik het pas morgen kan verwachten, zoodra alles in orde zal zijn. Het is gruwelijk vervelend en ik ben bang, dat je je tevreden zult moeten stellen met hier een nacht door te brengen. Ik had erop gerekend, dat we vanavond aan boord zouden dineeren.”

„Wij?” Ze herhaalde de woorden in onbegrepen verslagenheid.

„Ik heb het gezegd,” hernam hij kortaf. De huichelachtige hoffelijkheid van zijn zoo kalm overwogen antwoord maakte haar haar positie overduidelijk. Het zeide haar, dat de gewone dagelijksche eerbied, dien de vormelijkheid eischt van een man voor een vrouw, overboord waren gegooid en plaats hadden gemaakt voor grootere en grovere dingen. Toch vocht zij nog tegen haar steeds wassenden angst, tegen de afschrikwekkende bewustheid van die vreeselijke krachten, die ongekend haar benaderden in de kleine, donkere kamer onder het lage dak.

„U hebt U dus voorgesteld, om me met geweld — als gevangene — te brengen aan boord van de Ariadne?” vroeg ze, met vaste stem, half ongeloofig.

Hij lachte.

„Je kunt je mijn gast noemen, als je dat liever hebt,” zeide hij. „Het zal het verstandigste zijn voor jezelf en het zal voor ons beiden alles veel plezieriger maken.”

„Plezieriger?” flapte ze uit, bijna stikkend in het woord. „O maar, U moet wel krankzinnig zijn om zelf over zoo iets afschuwelijks te denken! Wat in vredesnaam denkt U erbij te winnen?”

„Wat ik verlang?!” antwoordde hij grijnzend — „jou. Met andere woorden, het is aan jou om uit te maken, of deze tocht op het jacht, waarop je je morgen zult inschepen, onze huwelijksreis zal zijn, of dat — zullen we zeggen — de officiële huwelijksreis later zal plaats hebben. We kunnen trouwen, als we een paar uur aan boord zijn, als je tenminste verstandig bent. Ik heb al de noodige maatregelen getroffen — getuigen, en een dominee en een trouwring en alles . . . Nu? wat zal het zijn?”

„Geen van beide!” hijgde ze. „Niets — niets ter wereld zal me ooit kunnen bewegen, U te trouwen!”

Ze keek hem recht aan, opgewonden tot roekelooze uitdaging, haar woede verdreef den angst. Ze haatte hem meer dan dat ze hem vreesde. Haar oogen schoten vonken en de prachtige trekken om haar mond waren hard door een donkerroode lijn van trotsche vastberadenheid.

„Is dat je laatste woord?” vroeg hij haar. O! wat was ze mooi! Hij wist, juist toen hij haar een kans gaf, om den besten weg te kiezen, dat hij niet wilde, dat ze dien nemen zou. Hij wenschte haar te straffen, haar de bitterheid van de vernedering te doen proeven voordat ze onherroepelijk de zijne werd door den ritus van Kerk en Staat, die hun verbintenis zou wettigen. De ingeboren brutaliteit van den man had de banden verbroken, opgevlamd door zijn hartstocht. Zij zou betalen . . . voor haar trots.

„Is dat je laatste woord?” herhaalde hij, en zijn stem was heesch en ademloos.

„Absoluut,” zeide zij. 't Volgende oogenblik worstelde zij wanhopig in zijn hechte omarming, zich wringend in een niet te stremmen vloed van woede en angst. Zij voelde zich opgelicht worden in zijn krachtige armen en gedragen worden door de kamer, dicht tegen hem aan. „Je hadt kunnen kiezen.”

Als in een nachtmerrie — den droom van iemand die verdrinkt — hoorde zij zijn heesche, fluisterende stem, en voelde zij zijn heeten adem op haar gezicht. . . .

HOOFDSTUK XXII.

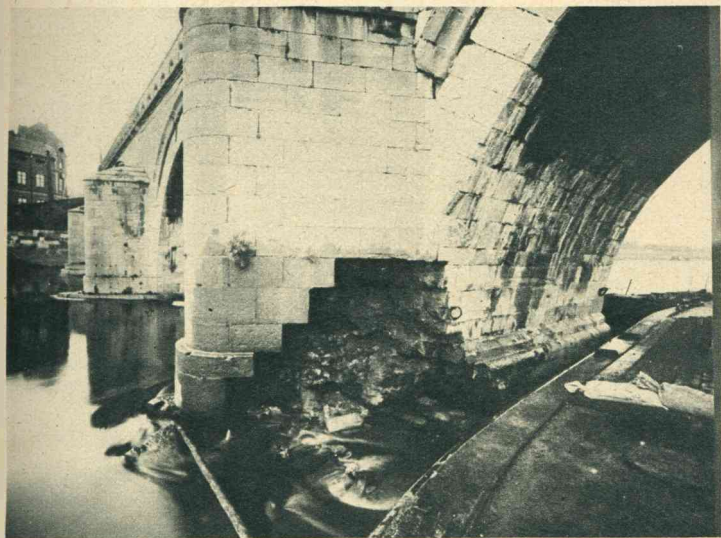
Toen, evenals een drenkeling nog net een glimp ziet van een reddingsboei, kwamen voetstappen haastig de trap op, gevolgd door een nauwelijks hoorbaar tikje op de deur en toen die opening, liet Helen's kaper, zich plotseling omdraaiend met een gesmoorden vloek, om den indringer onder de oogen te zien, haar op den grond slippen. Zij kwam op haar voeten terecht, leunend tegen het bed, trillend van top tot teen.

„Hebt U geroepen, meneer?”

Het was de stem van Mrs. Sanderson, gevoelloos en onbeleefd als altijd, maar Helen verwelkomde haar als een engel uit den Hemel.

(Wordt vervolgd)

UIT HET VOLLE LEVEN

De Maasbrug te Maastricht

Een foto, waarop men de gedeeltelijke instorting van den pijler goed kan zien. Er worden zakken met cement-beton in het gat vóór den pijler gelegd, zoodat er een dam ontstaat, waardoor de voet van den pijler droog komt te liggen, en de breuk hersteld kan worden. Zoodat men weet, verkeert de gansche brug in een bouwvaligen staat en is afdoende herstelling dringend noodzakelijk.

De heer C. J. Snel,

algemeen opzichter van gebouwen en personeel van „Artis“ te Amsterdam, herdacht zijn 40-jarige ambtsvervulling. De jubilaris vóór het karakteristieke, door hemzelf ontworpen „Uilenhuis“.

Een nieuwe en onovertroffen methode om talen te leeren,

is die door middel van de Linguaphone. Deze bestaat uit dertig methodisch gerangschikte lessen in Fransch, Duitsch, Engelsch, Italiaansch, Spaansch en Esperanto, voorgesproken door zeer bekende, om hun correcte uitspraak beroemde taaleleerden uit de desbetreffende landen, vastgelegd op gewone gramophoneenplaten, terwijl men den inhoud woord vóór woord door middel van een geïllustreerd tekstboek kan volgen. Inderdaad een nieuwigheid op taalgebied, waarvan velen zullen profiteren om op aangename wijze vreemde talen te leeren spreken. Wie inlichtingen omtrent deze uitstekende methode wenscht, wende zich tot de firma Postma en Co., Zwart Janstraat 138 te Rotterdam, die de Linguaphone voor ons land vertegenwoordigt.

Amsterdam—Duisburg

Zondag 1.1. had onder veel belangstelling in het Stadion te Amsterdam de voetbalwedstrijd Amsterdam—Duisburg plaats. De strijd eindigde met den gelijken stand 2—2. — Links: de Amsterdamsche doelvverdediger redt de situatie. Rechts: een gevaarlijk oogenblik voor het doel van Duisburg.

Stormvogels—Be Quick

Een interessant moment uit bovengenoemden wedstrijd, die Zondag 1.1. te IJmuiden werd gespeeld en door Stormvogels met 1-2 verloren werd. De doelman van Stormvogels in actie.

De brand in de Govert Flinkstraat te Amsterdam

waarbij twee kinderen om het leven kwamen. — De commandant van de brandweer, de heer Gordijn, licht het raadslid Mejuffrouw Crielaers ter plaatse van de ramp in.

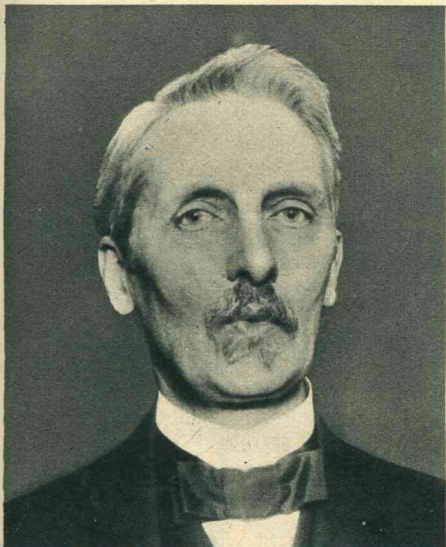
Ellen Key

de bekende Zweedsche schrijfster, die zich vooral op sociaal en paedagogisch terrein beweeg, is op 77-jarigen leeftijd overleden.

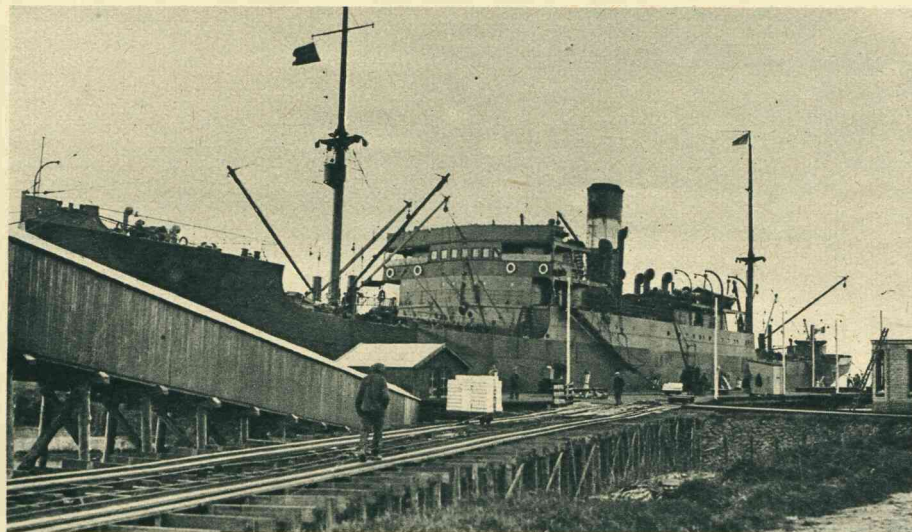
Het nieuwe polderhuis te Heerenveen

Den 22en April was het een eeuw geleden, dat het plan tot inpoldering en droogmaking der veenderijen in de gemeente Engwirden (Fr.) tot stand kwam. Dit feit werd de vorige week herdacht met de opening van het hierboven afgebeelde polderhuis.

Prof. L. A. v. Royen,

Minister van Oorlog en Marine ad interim, die zijn ontslag als zoodanig heeft genomen.

Afrikaansch fruit voor Nederland

De vorige week Donderdag is te Hoek van Holland aangekomen het Italiaansche s. s. „Edda“, geladen met 4000 ton Z. Afrikaansch fruit, in hoofdzaak peren en druiven. — Het lossen. Op lorries worden de kistjes naar de pakhuisen vervoerd.

Minister Lambooy,

die bij de jongste crisis ontslag als minister van Oorlog en Marine ad interim nam, is thans den heer van Royen opgevolgd.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Juweelen Nieuwtjes

(Van onze Amerikaansche correspondenten.)

Heeft U het al gehoord? Ik hoop van niet, ik zou graag de eerste willen zijn die U vertelt dat de smart ladies hier in New York niets meer van shingled-, page-, of bobbed-hoofdjes moeten hebben. Het nieuwste is het haar glad achterover gekamd met een ondeugend vraagteken op voorhoofd en langs ooren. Het is een vreemde vertooning al die vragende vrouwen en meisjes. Maar, zult U zeggen, dat is heusch zoo nieuw niet, want dat hebben wij een jaar of zeven geleden hier ook al gedragen. Zeer juist. Maar dat is ook niet het groote nieuws. Het gaat nu meer om de ooren: door dit kapsel komen de oortjes, die zoo lang verstopt en als verschoppelingen behandeld zijn, en toch zoo sierlijk kunnen wezen, weer heelemaal te voorschijn. En wel met de wonderlijkste versieringen die gij U kunt voorstellen. Langs de geheele schelp van het oor gaat een gouden, zilveren, of platina rand, bezet met juweelen; de hanger begint nu niet aan het oorleltje, doch valt van boven van de ronding der schelp langs de gehoortholte. Hij wordt vastgehouden door platte haakjes die men aan het oor vastknijpt. Ik voor mij vind het vooral voor donkere vrouwen een mooie dracht. Het tweede

nieuwtje hier in Amerika is twee ringen aan één stuk, voor middel- en ringvinger. Zij zijn door een soort gouden of platina veertje aan elkander bevestigd en voorzien van drie groote in goud of platina gevatte juweelen steenen, waarvan de middelste tusschen middel- en wijsvinger past. Het is wel moppig om naar te kijken, doch gemakkelijk lijkt het mij niet.

De Amerikaansche vrouwen weren echter wel met veel goeden smaak en overleg hun sieraden te kiezen. Daar is bijvoorbeeld de vrouw die het voorrecht heeft goudbruine lokken te hebben, oogen als de hazelaar op een zonnigen najaarsdag en een huid die doet denken aan den zachten glans dien men bij kaarslicht van een moeten parel ziet afglanzen. Zoo'n

Amerikaansche vrouw zal zich toien met smaragden. Deze steenen zullen niet alleen persoonlijkheid aan haar wezen geven, maar brengen volgens de Amerikaansche dames geluk met zich mede. Zij moeten zich kleeden in glanzende crèmezijde.

Zij met den blauwzwarten haardos en oogen als diep ultramarijn hebben de lapis lazure (lazuursteen) voor hare slanke witte handen, nog meer tot contrast met haar hoofdtooi, en ook hare oogen zullen nog meer het diepe blauw uitstralen als de kleur van den lazursteen van de oorhangers er in weerkaatst.

My lady with the golden hair and eyes of azure, heeft natuurlijk evengoed hare eigen bijoux om haar persoonlijkheid te accentueeren. Voor haar zijn de lichtgekleurde saphiers, turkooizen en diamanten. Het meeste succes zal zij hebben als zij bij avondtoilet turkooizen draagt met kousen en schoenen in dezelfde kleur. Bovendien zullen deze steenen de blondine voorspoed en blijmoedigheid bezorgen.

Het zuidelijke type met donkere lokken, oogen en tint, moet echter weer heel iets anders hebben. Haar steenen moeten passen bij de bekoorlijke aanlokkelijkheid van haar verschijning.

Carnelian of sardonyx in goud gevat zullen haar zeer flatteeren. Men heeft voorspeld dat de sardonyx geluk, huwelijk en gezondheid aanbrengt, terwijl de carnelian de donkerrooige voor tegenspoed wil behoeden. Ook mag zij robijnen, bloedkoralen en amber dragen.

Kleine steenen zijn hier uit de mode. Het nieuwste is groote steenen. De groote hoeveelheid smalle armbanden met kleine steenen bezet, worden niet zooveel meer gezien. Het zijn nu de breede banden met groote juweelen die de voorkeur hebben.

N. H.

Deugd.

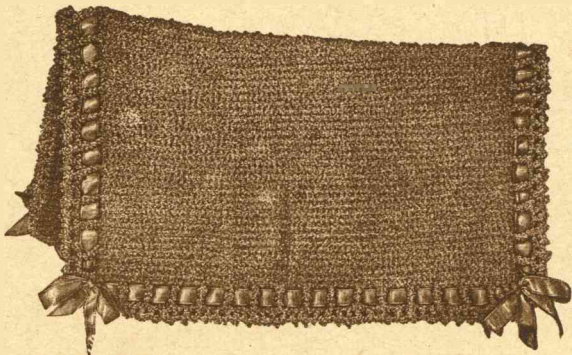
Gelijck besnoeide looten bloejen;
Het groen versterft eer 't rijcker wast;
De leliën in doornen groejen;
De palmen steigren tegens last;
Zoo triomfeert de Deught na rampen.

Gehaakt kinderwagenkleedje

Men heeft noodig: ongeveer 250 gram kastorwol, 6 kluwen struiswol, 5½ M. lint.

Een aardige nabootsing van het zoo geliefd vacht-kleedje is het ongeveer 85 cM. lange, 70 cM. breede kleedje. Aan ons model is rose kastor en witte struiswol gebruikt, doch het kleedje kan ook alleen in één kleur gewerkt worden.

Ongeveer 2½ cM. breed zijden lint, door stokjes geleid en aan de hoeken gestrikt, versiert het kleedje.

Eenige toeren alleen van struiswol vormen de afwerking. Men werkt met kastorwol en een beenen haak-naald op 65 kett.

1e toer: Heengaand de naastbijz. st. oversl., 1 v. st. in elken kett.

2e toer: Teruggaand met struiswol steeds 1 v. st. in elken v. st., steeds in de achterste lus.

3e toer: Heengaand met kastorwol steeds 1 v. st. in de nu achterste lus van den laatsten, alsmede in de nog onbewerkte achterste lus van den voorlaatsten toer gewerkt.

4e toer: Teruggaand met struiswol als den 3. toer. Nu wordt het werk op de wijze van den 3. en 4. toer voortgezet tot het kleed ongeveer 68 toeren telt. Voor den rand haakt men op de rechte zijde v. het werk met kastorwol rondom een toer v. st., aan de hoeken daarbij steeds 2 v. st. om 1 st. Nu nog 3 toeren v. st., aan de hoeken 3 v. st. om 1 steek. Hierna met struiswol:

1e toer: Steeds afw. 1 lang st. om de loodrechte lus van den 2. volg. v. st. van den 1. toer van de randstreep en 1 kett., aan de hoeken echter 2 x 1 st. en 1 kett. om 1 v. st., aan het einde het 1. st. verb.

2e toer: 2 v. st. om de naastbijz. 2 v. st. v. den voorlaatsten toer, daarbij de st. of kett. van den laatsten toer mede omvat, voor 1 pic. 3 kett., 1 v. st. om den laatst gewerkten v. st. en van het begin steeds herh.

3e toer: Steeds 2 door 1 kett. gescheiden v. st. om de naastbijz. pic. In ditzelfde soort kan ook een voetenzak voor den kinderwagen gewerkt worden, welke aan den bovenrand door kett.boord tezamen wordt gehouden.

Begeerte.

Sluit voor Begeerte uw graegh gezicht;

Zij loert, zij loert om in te vaeren.

Sluit d'oogen, vensters van het licht,

Indien ghy wilt u hart bewaren:

Want zoo Begeerte eens binnen sluipt,

Zij zal bederf en jammer baren,

Dat eeuwigh smert, en eeuwigh druipet.

Groote hoed van stroo en kant, gezien te Parijs. Een verblijdend voortteeken voor de liefhebbers van groote hoeden?

Lunchschoteltjes

„Voor het avondeten weet ik lekkere schotels genoeg — maar voor de koffietafel is het altijd hetzelfde; een macaronischoteltje of een pasteitje of een gebakken ei — het wordt zoo vervelend,” zuchtte onlangs een jong vrouwtje, dat gasten-van-buiten-voor-den-heelen-dag over kreeg.

Nu vind ik voor mij op één dag gasten (d.w.z. dezelfde!) aan de lunch en diner een beetje „des Guten zuviel”, men wil te veel geven, het is te druk, te veel alles op elkaar . . . en de huisvrouw (uitgezonderd natuurlijk zij die over een zeer ruime beurs en geschoold personeel beschikken) is 's avonds meestal doodop en blij dat alles goed is afgelopen.

De vereischte verscheidenheid van spijzen op zoo'n dag brengt ook het noodige hoofdbreken mee.

Vooral wanneer men niet wil vervallen in het bijna tot schablone geworden pasteitje of het macaronischoteltje.

„Vroeger toen ik veel ontving,” is een vaak gebezigde uitdrukking in den tegenwoordigen tijd van druk en malaise.

Ik zal u iets vertellen „van vroeger toen ik veel ontving”.

Ik had n.l. mijn lunchgasten ingedeeld in drie klassen.

De heel intiemen, die zoo maar binnen vielen en mede

aanschoven, desnoods

zelf een bordje uit de

buffetkast kregen en

zelf een boterham sne-

den, die telden niet

mee. Die hielden op

„gasten” te zijn. „Da's

zoo goed als jezelf,” zoo-

als onze oude Dina be-

weerde.

Maar nu de anderen.

Daar was dan ten

eerste de „omhaal”, d.i.

voor degenen die het

goed moesten hebben, de

„uitgebreide omhaal”

voor degenen die het

beter moesten hebben

en „de complete warme

lunch” voor hen, die het

bovenst best moesten

hebben!

De omhaal bestond

gewoonlijk uit wat fij-

nere vleeschwaren, een

eenvoudig warm scho-

teltje en fruit na. Een

en ander naar verkie-

zing uit te breiden met

een bloemetje op tafel,

„het beste zilver”, apar-

tefruitbordjes e.d., alles

onder het motto: Het

oog wil ook wat!

De uitgebreide omhaal verlangde een kopje bouillon,

een visch- of vleeschschoteltje, kleine broodjes bij de

vleeschwaren, beschuit met kaas en fruit na. Ook hier

kan tafelarrangement etc. veel tot succes bijdragen.

De complete warme lunch bestond uit een kopje bouillon met een schijfje citroen, een omelette of ander eiergerecht (gevulde flensjes, roereieren, oeufs pochés of dergelijke).

Een visch- of vleeschschotel en een voor de lunch

geëigend nagerecht (géén pudding met saus) een bavaroise,

een compôte, gebakjes, vruchtensalade, kleine één-

persoons chepolata puddingen e.d., beschuit met kaas en

fruit. Natuurlijk mag hier de wijn niet ontbreken, even-

min als de kleine broodjes, die in een aardig rieten of

zilveren mandje op tafel onder het bereik der gasten dien-

nen te staan.

Het behoeft nauwelijks gezegd, dat bij de uitgebreide

warme lunch geen koffie wordt geschonken, doch deze

als mokka na het fruit wordt geserveerd. Onder welke

van deze drie rubrieken de huisvrouw nu haar gasten wil

indeelen, zal zij zelve het beste weten.

Alleen geef ik den raad aan jonge, onervaren huisvrouw-

tjes: Geef geen complete warme lunch als de chef van

uw man met zijn vrouw op bezoek komen!

En laat vooral uw tafel en bediening in overeenstemming

zijn met het opgediende: het heerlijkste eten komt niet

tot zijn recht in een slordige omgeving.

Avontuur.

Het wankele avontuur noch regel houdt noch streecken,

Maar tuimelt om en om, gelijk één draeiend rat.

Wie hier aen hangt en houdt hetgeen hij eenmaal vat,

Zit midden in, of raect dan boven op, dan onder.

Bloesems en vruchten.

Al hangt de boomgaard, wit van bloesems en vol

geurs, in zon en frissche luchten;

Wat baet den boom de geur en bloesem, zonder vruch-

ten?

HET GOUD DER NEVELBERGEN...

Een roman uit Canada door Emil Droonberg

Geautoriseerde vertaling door
J. P. WESSELINK-VAN ROSSUM

13)

„Hoeveel personen zijn jelui?“ viel Simpson hem in de rede.

„Laat eens zien,“ was het antwoord. „Daar heb je Takini en zijn squaw, dan Iha/sa ¹⁾, zijn dochter. Dan miss Clifford. Haar vader is de directeur van de Hudsonbay-company, waarover ik zoeven sprak. Zij is in Vancouver op kostschool geweest, weet je, en omdat er nu zoo'n goede gelegenheid was en de beide meisjes elkaar van vroeger kennen, heeft mr. Clifford Takini opgedragen, haar mee naar huis te nemen.“

„Zij berijdt een prachtig paard,“ merkte Hellwig op.

„Dat zou ik zoo denken,“ bevestigde de ander. „Het is jammer om er zulke strapatzen mee uit te halen. Zij stond er op, het mee te nemen. Het behoorde haar in Vancouver toe en zij wilde er zich niet van scheiden. Als zij eenmaal iets in haar hoofd heeft, is zij er niet van af te brengen. Nu, 't laat mij koud.“

„Zijn jelui over Juneau gekomen?“

„Ja, tot zoover zijn we met de stoomboot gegaan. Nu zitten we hier evenwel vast door die vervloekte ziekte van de squaw.“

„Wat scheelt haar?“

„De duivel moge het weten. Zij klaagt overal over pijn. Door het schudden bij het rijden werd het steeds erger, totdat het op het laatst in 't geheel niet meer ging.“

„Kan er dan niets gedaan worden om haar te helpen?“

De vreemdeling trok de schouders op.

„Takini heeft wel wat verstand van medicijnen, zooals alle Indianen, en doet wat hij kan, hoeveel of hoe weinig het dan ook is. Je kunt mij Jack Johnson noemen, als ik er iets van begrijp, of-schoon mijn naam Collins is. Hij heeft kruiden gezocht en die afgekookt en daar stopt hij het roode mirakel mee vol, alsof ze een leege tankwagen was. Geholpen heeft het haar tot nu toe niets, maar ik geloof, dat ze er op die manier niet slechter aan toe is, dan bij die doktersbende in de steden.“

Hij spuwde daarbij zeer handig een mondjevol bruin tabaksvocht in de glimmende asch van het vuur om zijn minachting voor het gilte uit te drukken.

Het onderhoud kwam nu weer op de vooruitzichten, die het prospecteeren hier in de buurt aanbod en ook in het bijzonder in de Catskill-mountains.

„Wat gaan jelui doen, als de ziekte van de squaw nog lang aanhoudt?“ vroeg Simpson.

Dat was een vraag, die den Indiaan direct betrof en hem er daarom ook toe bracht, zijn stilzwijgen te verbreken.

„Wachten,“ zei hij laconiek. „Als niet gauw beter, ik bouw kano. Kano gaat rustig.“

„Maar de Slikine stroomt toch niet naar de Catskill-mountains?“ bracht Hellwig in het midden.

„Tot op honderd of hondervijftig mijlen,“ verklaarde de Sioux. „Dan halen medicijnmeester van het dorp. Goed medicijnmeester. Maakt gezond squaw.“

Nadat het gesprek zich nog een tijdlang in deze richting voortgesponnen had, namen de bezoekers afscheid.

„Wat denk jij van dien Collins?“ vroeg Simpson, toen de vreemdelingen nog nauwelijks uit het oog verdwenen waren.

„Hetzelfde als jij,“ verklaarde Hellwig en voegde er verklarend bij: „ik bedoel, als hij jou niet verdacht voorkwam, zou je mijn oordeel over den man niet gevraagd hebben. In ieder geval schijnt hij er niet bijzonder op gesteld te zijn, dat wij een bezoek in het kamp brengen. Hij zou er anders wel iets van gezegd hebben.“

„De Indiaan zei er ook niets van.“

„Die heeft andere zorgen. Eén ding is zeker, of het

dien Collins of hoe hij heeten mag, aanstaat of niet, ik ga er morgen toch heen.“

„Ik ook.“

VIII.

Dit besluit brachten zij in den namiddag van den volgenden dag ten uitvoer.

Zij hadden, doordat zij duidelijk gemerkt hadden, dat een bezoek in het andere kamp om de een of andere reden, althans door mr. Collins, niet gewenscht werd, ook vermeden naar de juiste ligging van het kamp te vragen. Toen zij evenwel een mijl in de richting geloopt hadden, die hun bezoekers den vorigen dag hadden ingeslagen, bemerkten zij in de verte boven een groep heesters verscheidene dichte rookzuilen. Dit waren ongetwijfeld smeulende vuren, die men daar had aangelegd om de muskieten en vliegen te verdrijven. Zij richtten hun schreden daarheen en bereikten na een korten tijd een groote open plek in het bosch, waarvan de met bloemen begroeide grasbodem naar den oever der Slikinerivier afliep. Het eerste, wat hun oog boeide, waren twee Indiaansche tenten, in welke omtrek zich een menigte voorwerpen van de meest verschillende vormen en grootten bevonden, waaronder ook verscheiden tarpaulins. Ongetwijfeld was dit de

... en bereikten na een korten tijd een groote open plek in het bosch...

uitrusting voor de reis van de tentbewoners. Iets terzijde tusschen de boomen aan den rand van de open plek, stond een derde, kleinere tent, die eigenlijk slechts uit een dakvormig over een lijn gespannen en aan de zijden in den grond bevestigd stuk zeildoek bestond. Dicht langs den oever van den stroom weiden een stuk of acht kleine, borstelige paarden van dat weinig zorg vereischende, maar volhardende ras, dat men gewoonlijk op expedities in de wildernis als rij- of pakpaard benut. Hun voorpooten waren aan elkaar gekoppeld, zoodat zij niet konden wegloopen, evenals die van den kastanjebruinen hengst, die hun bezoekster van den vorigen morgen bereden had en die in het bewustzijn van zijn aristocratische afstamming eenigszins afgezonderd van zijn kornuiten tamelijk kieskeurig de zoete halmen van het thimotheusgras tusschen de struiken uitzocht. Hun lange staarten waren in onophoudelijke beweging om de muskieten af te weren, die hen blijkbaar zeer toetakelden. Van tijd tot tijd, als deze hun koppen al te zeer bedreigden, liepen zij ook wel naar een van de vuren aan den rand van de open plek en begaven zich midden in den diksten walm.

De doeken voor den ingang waren bij beide tenten teruggeslagen en de jonge mannen hadden ternauwernood een paar schreden gezet op de open vlakte, of uit een er van kwam een jong meisje naar buiten, waarin zij dadelijk de amazone van den vorigen dag herkenden. Zij droeg bijna hetzelfde kostuum, alleen zonder den slappen vilten hoed en ze zag er met 't gladgescheiden, op het achterhoofd keurig opgestoken blonde haar, dat in het gedempte zonlicht als brons schitterde, bijzonder knap uit.

Klaarblijkelijk had zij de pas aangekomenen nog niet opgemerkt. Toen zij zich evenwel naar hun richting keerde en hen zag aankomen, toonde zij zich zeer verrast en riep haastig iets naar binnen in de tent.

Abonnees, maakt nieuwe abonnees! Uw aanbeveling van ons blad moet succes hebben! Voor iederen abonnee, dien gij aanbrengt, ontvangt ge een keurig boekwerk cadeau! Ook uw nieuwe abonnee ontvangt gratis een boekwerk!

Dadelijk kwam er een jong Indiaansch meisje naar buiten, wier arm zij vastgreep, alsof zij zich met haar bijstand beter tegen de omstandigheden opgewassen gevoelde.

Met uitzondering van een helroode, moderne blouse, die zeker uit den een of anderen winkel uit Vancouver stamde, droeg de Indiaansche, niet zonder een zekere meisjesachtige ijdelheid, de gewone Indiaansche dracht, bestaande uit een korten in franjes uitlopenden rok van wildleer, van voren rijk bestikt met bonte kleuren, een gordel bezet met schilferend slangenvel en lage moccasins aan de bloote bruine voeten. Ook een halsketting van bonte agaatsteenen, blijkbaar Indiaansch werk, die op de bruine huid, waar de blouse uitgesneden was, als op fluweel rustte, ontbrak niet. Ze mocht een paar duim kleiner zijn dan haar gezellin, maar haar gestalte was krachtiger, hoewel volstrekt niet plomp. Het gelaat was niet onknap en toonde krachtige trekken, de volle lippen zelfs iets van ingehouden hartstocht van jeugdig bloed. Deze indruk werd nog versterkt door de wijdepengesperde neusvleugels, doch tegelijkertijd zeer verzacht door de lachende, heldere kinderoogen, waarmee zij de naderende mannen aanzag.

Haar zwart haar was in 't midden gescheiden en hing in zware, stijf ineengestregelde vlechten over de schouders.

„Is het veroorloofd binnen te dringen in het rijk der boschnimfen?“ vroeg Hellwig.

„Vreest u, dat daar gevaar aan verbonden zou kunnen zijn?“ antwoordde miss Clifford, zooals Collins haar genoemd had.

„Vreezen? Neen, een man vreest het gevaar niet, hij zoekt het.“

„En is dat het doel dat u hier naar toe gevoerd heeft?“

De vraag klonk niet als een uitnodiging tot een kleine flirtation, doch Hellwig vermeende er iets als koele afwijzing in te hooren.

„U zult toch niet verwachten, dat ik mijzelf zal blootgeven,“ antwoordde hij daarom voorzichtig, maar met lichten spot.

„N...neen,“ antwoordde zij eenigszins aarzelend. „Ik dacht alleen maar, dat 't misschien aanleiding tot een duidelijke verklaring had kunnen geven.“

Dat was een duidelijke afwijzing; over de beteekenis van haar woorden kon geen twijfel bestaan. Hellwig was daarom blij, dat zijn kameraad hem van de moeite van een antwoord onthief, doordat hij tot de Indiaansche zei:

„Je vader en mr. Collins waren gisteren bij ons in het kamp. Ben jij Iha/sa?“

Het klonk wat onbeholpen.

„Ja,“ antwoordde de Indiaansche, in stilte wel wat lachend over de zichtbare verlegenheid van den grooten, sterken man. „Daar is mijn vader ook.“

Zij wendde haar hoofd naar de andere tent, waaruit Takini, opmerkzaam geworden door de vreemde stemmen, juist naar buiten trad.

De begroeting was kort, maar zeer vriendelijk en gaf den nieuwaangekomenen de overtuiging, dat hun bezoek in geen enkel opzicht onwelkom was. Hellwig vroeg den Indiaan, of zij in een of ander opzicht van nut konden zijn.

„Neen,“ antwoordde Takini. „Collins zorgt voor vleesch en hout, en het overige doen de meisjes.“

De meisjes had hij gezegd. Daarmede bedoelde hij dus ook miss Clifford. Die zag er dus niet tegen op als een echte dochter der wouden flink aan te pakken, als het noodig was. Dit versterkte den indruk van degelijkheid, dien zij van het eerste oogenblik afaan op Hellwig gemaakt had en was hem een bewijs, dat de niet te loochenen voornaamheid van haar verschijning van dien natuurlijken, onbewusten aard was, die niets van pose afweert en daarom juist zoo aantrekkelijk is. Hij had ongetwijfeld niet kunnen zeggen, waarom hij zijn gedachten hierover liet gaan. Wat ging het meisje hem ten slotte aan? Over korten tijd zou hij haar niet meer zien. Ze zou ver van hem verwijderd zijn en hem en zijn compagnon zou weer de geestdoodende eenzaamheid omgeven met den zwaren, eentonigen arbeid van het goudwasschen voor een karig dagloon.

Op een vraag naar mr. Collins, kreeg hij ten antwoord, dat deze er op uitgetrokken was om eenden te schieten. Vermoedelijk zou hij pas laat in den avond thuishkomen.

(Wordt vervolgd)

¹⁾ Iha/sa = roode lippen.

DEN HAAG - AMSTERDAM - ROTTERDAM
PANDER
 & ZONEN

**ONVERSCHIETBARE
 GEKLEURDE VITRAGE**
 100 BR. PER MTR. FL. 1.—

**EFFEN
 FILET**
 75 BREED
 PER MTR.

0.45

**Oplossing van onze Prijsvraag
 HOE WEET IK UW GETAL?!**

(Zie „Panorama” van 10 Maart l.l.)

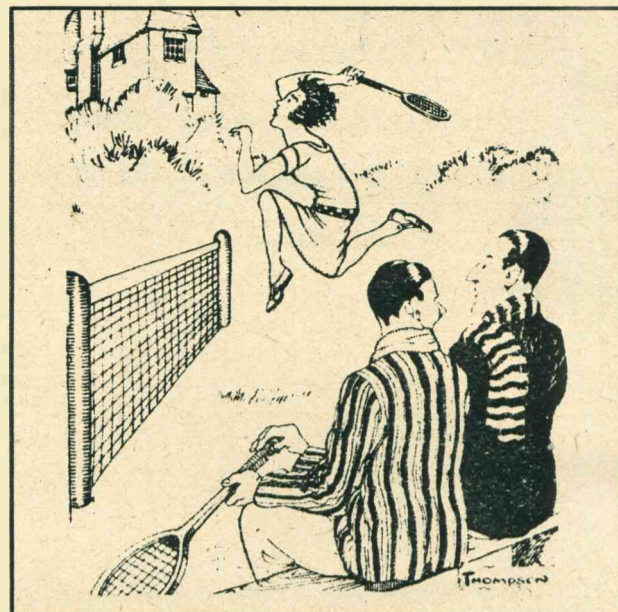
Alzo sprak
NICOMACHUS
 !:!

70 X 21 X 15 X - 1 X 105 - 2 X 105

Alzo sprak Nicomachus: „Wanneer U 'n getal in gedachten heeft genomen, 't door 3 deelt en mij zegt hoeveel er overblijft, zoo vernigvuldig ik dat met 70, wat er overblijft na deeling door 5 vernigvuldig ik met 21 en wat er overblijft toen U door 7 deelt, vernigvuldig ik met 15... Tel ik de drie produkten bij elkaar, zoo heb ik 't getal dat U in gedachten nam... Was de som der drie produkten grooter dan 115 zoo trek ik, om Uw getal te vinden, er 1 x 105 af, ging de som der 3 produkten 220 te boven, zoo trek ik er 2 x 105 of 210 af. Zullen wij Nicomachus eens controleren?

Stel eens dat U 't getal 15 in gedachten had genomen: bij deeling door 3 en 5 blijft er niets over, bij deeling door 7 blijft er 1 over: 1 x 15 = 15! Nam U 79 in gedachten zoo blijft er bij deeling door 3 één over: 1 x 70 = 70, bij deeling door 5 houdt U 4 over: 4 x 21 = 84, bij deeling door 7 is 't restant 2 = 2 x 15 = 30. De drie produkten bij elkaar opgeteld: 70 + 84 + 30 = 184 - 105 = 79!! Ten slotte veronderstellen wij dat U 't getal 19 in gedachten nam... Er bleef bij deeling door 3, 5 en 7 achtereenvolgens over 1, 4 en 5 = 1 x 70 + 4 x 21 + 5 x 15 = 229 - 210 = 19 !!!

De prijzen zijn door loting als volgt toegewezen:
 Een prijs van f 5.— kreeg de heer K. Harlaar, Egelantiersgracht 192, Amsterdam.
 Een prijs van f 2.50 elk kregen: de heer A. Klaver Hz., Pension 't Avercnk, Hengelo (Geld.) de heer M. Cornet, Bongerdstraat 1bis, Tegelen; de heer J. de Gans, Biltstraat 57bis, Utrecht; de heer L. Lips, Verl. Koninginnestraat H 88c, Breda.
 Een troostprijs, bestaande uit een fraaie gravure, ontvingen: de heer Dr. L. Hardenberg, Medemblik; de heer J. Verheul, Rhenaniaaan 5, Alphen aan den Rijn.
 Alle prijzen zijn tegelijk met dit nummer aan de prijswinnaars toegezonden.

De een met het racket: „Je zegt, dat je bang bent om haar te trouwen. Maar waarom dan?”
 De een zonder racket: „Nou, kun je je niet voorstellen waar ze op zal lijken met een koekenpan, als je iets zoudt durven aanmerken op de gebakker aardappelen?”

„Ellendig! Ik moet direct naar 't buitenland...”
 „Kom, je hoeft niet altijd een doktersadvies op te volgen...”
 „Het is geen dokters-, maar een advocatenadvies.”
 „Heb je al gehoord, dat juffrouw Nobel haar goeden naam heeft verloren?”
 „Kom nou! Wat heeft ze dan gedaan?”
 „Ze is getrouwd met iemand die Zondervan heet!”

DE EEUW VAN DEN MOTOR.

Het duurt niet lang, of langs den weg
 Zal elk per motor jagen;
 Dan krijgt zelfs baby 'n stofbril op,
 En 'n motor in z'n wagen....

VOOR DE JEUGD

ELSJE MET DE BETOOVERDE HANDEN.

(Slot.)

„Kom toch nader!” zei een zachte stem binnen. Zilvertje stiet met haar knie de deur open en trad binnen. Een vriendelijke jongeman trad haar te gemoet.

„Goedendag, meisje,” zei hij.

Zilvertje, die uit angst dat ze iets zou aanraken, haar handen stijf op den rug hield, groette fluisterend terug.

„Je hebt zeker wel honger en dorst,” zei de jongeling, haalde wat brood en een kroes met water en bood dit het meisje aan.

„Mijnheer,” zei Zilvertje, „wilt u zoo goed zijn het brood en het water aan mijn lippen te brengen? Ik kan mijn handen niet gebruiken.”

„O, zeker, lieve kind.” Hij spijzigde haar als een klein kind en zong haar daarna met zijn eigen liederen in slaap, want de jongeman was dichter en heette Hartetroost.

Uitgerust en gesterkt ontwaakte Zilvertje en dankte haar vriendelijken gastheer.

„Wat heb je een aardig huisje,” zei ze.

„Ja, het is aardig maar klein,” antwoordde de jongeman. „En nu ik het eenige wat ik miste gevonden heb, ben ik volmaakt gelukkig,” en hierop strekte hij zijn handen naar Zilvertje uit. Verschrikt stak zij haar handen weer achter haar op den rug, maar raakte daarbij toevallig een oude staande klok aan, die onmiddellijk in een splinter-nieuwe veranderde.

Hartetroost keek haar onthutst aan.

„Vergeef mij, prinses,” zei hij. „Ik zie dat ik u beleedigd heb, omdat ik u mijn onwaardige handen bood. Maar ik had gehoopt...”

„Nee, neen! u hebt mij niet beleedigd. Als u slechts

Door de toenemende warmte werd de oude vrouw steeds jonger en schooner en eindelijk herkende Hartetroost in haar de fee.

wist, hoe dankbaar ik u ben. Heb geduld met mij. Laat mij uw tuin maar eens zien, dan zal ik u alles verklaren.”

Hartetroost voerde Zilvertje zijn tuin rond. In gedachten verzonken plukte zij een roos die onmiddellijk in haar hand een bloemkool werd. Een lelie, die zij aanraakte werd een asperge. Opnieuw stond Hartetroost verwonderd. Het meisje brak in een vloed van tranen uit en vertelde hem haar treurige geschiedenis en Hartetroost peinsde vol medelijden: „Hoe kan ik het arme kind helpen? Ik moet leeren goud in rook te veranderen.”

Daar hij dichter was, had hij vele vriendinnen onder de elfen en dus besloot hij hen om hulp te gaan vragen. Terwijl hij er op uitging om het meisje te helpen, verzocht hij haar in zijn huis te blijven.

Nauwelijks was Hartetroost vertrokken of hij ontmoette een bedelaar, wien hij een zilveren geldstuk gaf. „Dank je wel,” zei de man. „Neem dat er voor in de plaats!”

Wat de man hem terug gaf was een groot ei of eivormige steen. Het scheen ten minste zeer hard te zijn.

De volgende persoon, die hij tegenkwam, was een manke oude vrouw. Dadelijk bood hij haar zijn arm aan en zie, opeens werd zij jong en schoon en bood haar vriendelijken helper eveneens een hard wit ei aan.

„Ik ben de fee Caline,” zei zij, „en dit is mijn geschenk voor u.”

Kort daarna hielp Hartetroost een moeden ezel zijn zwaren last een berg opdragen en toen ze boven waren, sloeg de ezel van vreugde met zijn hoeven over den grond en daar kwam opeens een eivormige steen te voorschijn.

„Dat zijn er drie!” zei de jonge dichter en stak ze in zijn zak.

Het was inmiddels avond geworden. In de holte aan den voet van een boom hoorde hij een bron ruischen. Een hert rekte den hals uit en trachtte tevergeefs het water te bereiken. Hartetroost nam zijn buidel, liet die aan een touw in de bron zakken, haalde hem gevuld weer op en liet het hert drinken. Toen het wegsprong, lag er op den grond weer een hard wit ei.

„Dat is het vierde,” mompelde hij. „Deze eieren hebben klaarblijkelijk een beteekenis.”

Het geld dat hij in den zak had, gaf hij grootendeels aan de armen en voor de rest kocht hij een geschenk voor Zilvertje. Behalve de eieren had hij nu alleen nog eenige fraaie platen, een stuk zijdestof en een paar met mooi snijwerk versierde klompen bij zich, toen hij een oude vrouw ontmoette, die sidderde van koude.

„Hartetroost,” steunde zij, „ik bevries bijna.” Dadelijk verzamelde hij wat takken, wreef een paar steenen tegen elkaar, dat de vonken er afvlogen, maar de takken waren nog groen en wilden niet branden.

„Je hebt papier in je zak,” zei de oude. Hij haalde de platen uit zijn zak, frommelde ze ineen en stak ze aan, maar het papier was gauw verbrand en het hout had nog geen vlam gevat.

„Je hebt nog een stuk zijde en dat brandt goed,” zei de vrouw weer. — Hartetroost verbrandde ook dit en offerde alles wat hij had, ten laatste ook zijn klompen. De oude vrouw strekte haar rimpelige handen over het vuur uit en door de warmte werd ze hoe langer hoe jonger en mooier en eindelijk ontdekte Hartetroost in haar de fee.

„Bravo Hartetroost,” zei zij. „Uw goud is in rook vergaan. Ga dadelijk naar huis dan krijgt ge uw laatste ei. Neem het dadelijk op en uw wensch is vervuld.”

Nauwelijks was de jongeman thuis gekomen of het laatste ei werd in den vorm van een bal door kinderen naar binnen geworpen. Zilvertje en Hartetroost wilden het beiden grijpen, hun handen raakten elkaar aan en de betoovering was gebroken. Een

Beiden wilden den bal vangen, hun handen raakten elkaar aan en — er gebeurde niets.

roodborste vloog de kamer binnen, veranderde zich in een klein mannetje en zei: „Jaren geleden heb ik u betooverd. Kinderen moeten dikwijls voor de slechte daden hunner ouders lijden. Nu is echter alles weer goed. Weest gelukkig!” En dat zijn ze geworden. OOM TOM.